

12e JAARGANG N° 33 — 28 OCT. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

(Ufa-foto)

MAG IK BINNENKOMEN ?

Dezen zomer kwamen de vegetariërs uit alle delen van de wereld te zamen in de kolonie Eden bij Oranienburg, in Midden-Duitsland. Onder de voorstanders van een nieuwe levenswijze, van nieuwe voeding en kleding, bevinden zich talrijke artsen, hoogleraren en jeugdleiders, vooral uit de Balkanstaten. De vegetarische voeding is door de geleerden reeds lang als nuttig erkend, zoodat de discussies op dit achtste internationale congres meer de propaganda voor de leer dan de opvatting zelf betroffen. Van het gezelschap, dat bijeen was, eenige aardige opnamen.

Hartelijke begroeting van twee vooraanstaande congresleden.

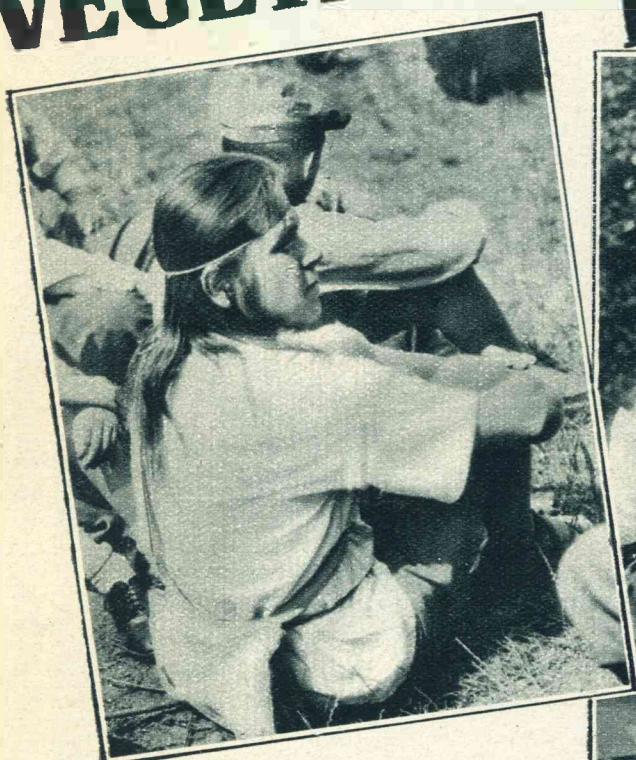

Een drietal veteranen, die vóór 25 jaren nog niets dan hoen en spot onderonden.

Het beffet, waar de deelnemers hun dagelijksch maal in ontvangst namen.

VEGETARIËRS BIJEEN

Aandachtig luisterend naar een congres-redevoering.

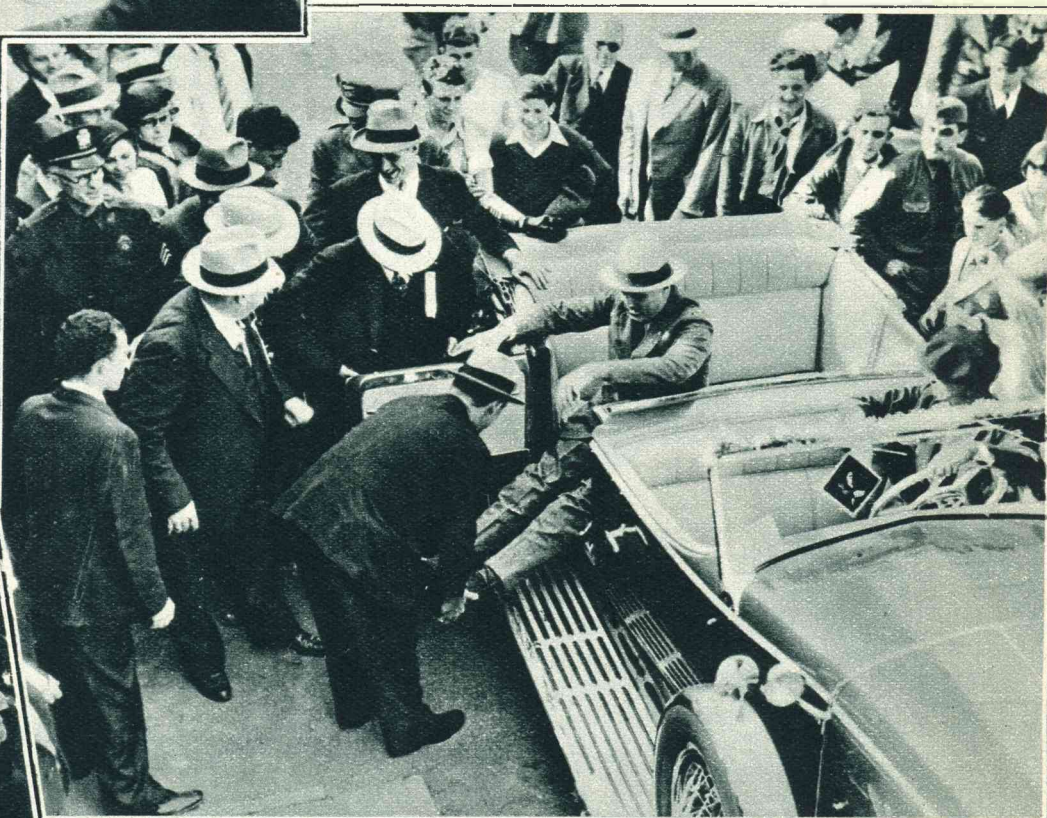
Een aantal merkwaardige congresdeelnemers.

Het huwelijk van prins Gustaaf Adolf van Zweden, oudsten zoon van den Zweedschen kroonprins, met prinses Sybille von Sachsen Coburg-Gotha werd te Coburg met grooten luister voltrokken. Het bruidspaar bij het verlaten van het kerkgebouw.

Na een wilde jacht schoot de New Yorksche politie een inbreker neer, die met zijn vrouw een bankoverval had gepleegd. Toen de vrouw zag, dat haar man gemond neerviel, staakte zij haar vlucht en werd eveneens door de politiemannen gearresteerd.

VAN HEINDE EN VERRE

Franklin D. Roosevelt, die een tournee maakt door de Vereenigde Staten om zich te doen kiezen als president van Amerika, wordt bij zijn aankomst te Hollywood uit zijn auto geholpen. Roosevelt is aan beide voeten lam.

De Europeesche schoonheidskoningin 1950 Aliky Diplarakou, een Grieksche van geboorte, huwde te Parijs den Franschen vlieger Weiller.

Sepp Rist, de mannelijke hoofdpersoon van „S.O.S. Ijsberg“.

IJSBERG

S.O.S.

Wellicht herinnert de lezer zich, dat voor enkele weken plotseling de naam van den vliegenier Udet door de binnen- en buitenlandse pers circuleerde. Dat was bij gelegenheid van de noodlanding der bewuste „vliegende familie“ op de golven der Noordelijke IJszee, nabij Groenland.

Men meldde toen, dat genoemde vliegenier naar de Hutchinsons zocht, en nog later, dat hij werd vermist. Dit bleek gelukkig op een misverstand te berusten; Udet is naar zijn basis behouden teruggekeerd. Maar menigeen zal zich toch hebben afgevraagd, vanwaar ter wereld deze Udet toch eigenlijk kwam gevlogen. Het was toch moeilijk aan te nemen, dat hij bij wijze van een vliegende „Eerste Hulp bij Ongelukken“ boven den Oceaan kruiste, om aan avonturiers zonder verantwoordelijkheid de helpende hand te bieden.

De zaak was echter vrij eenvoudig. Udet behoorde tot de z.g.n. Dr. Franck-expeditie, welke aan de kust van Groenland, aan de Umanakbaai, vertoefde en tot welker uitrusting ook meerdere vliegtuigen behoorden, waarvan Udet de bestuurder was.

De Dr. Franck-expeditie was echter

Leni Riefenstahl hield zich tijdens de zeereis fit door allerlei lichaams oefeningen.

Rist springt van schots op schots.

De sportieve Leni Riefenstahl temidden der eeuwige ijsvelden.

niet een van de talrijke wetenschappelijke ondernemingen, welke geregeld op Groenland overwinteren tot het doen van waarnemingen, welke aan de menschen uit de beschaafde wereld op allerlei wijze ten goede komen. Dr. Franck's expeditie was in zeker opzicht een pleziertochtje, indien men hier tenminste ditmaal onder wil verstaan een tocht ten pleziere van anderen. Immers, binnen afzienbaren tijd zal de lezer, behaaglijk achteroverleunend in 'n fauteuil en gekoesterd door een aangename warmte, op het witte doek het verloop van de expeditie kunnen „genieten.“

In opdracht van de Universal Picture Corporation begaf een gezelschap van ongeveer dertig personen, onder

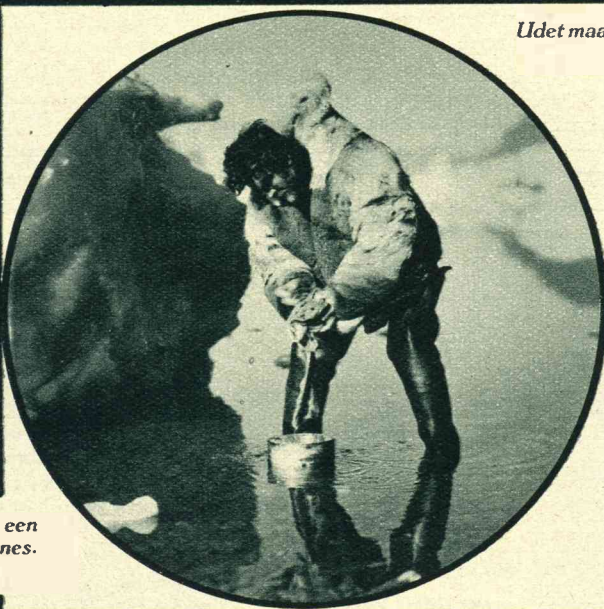
Avondstemming in de Umanakbaai.

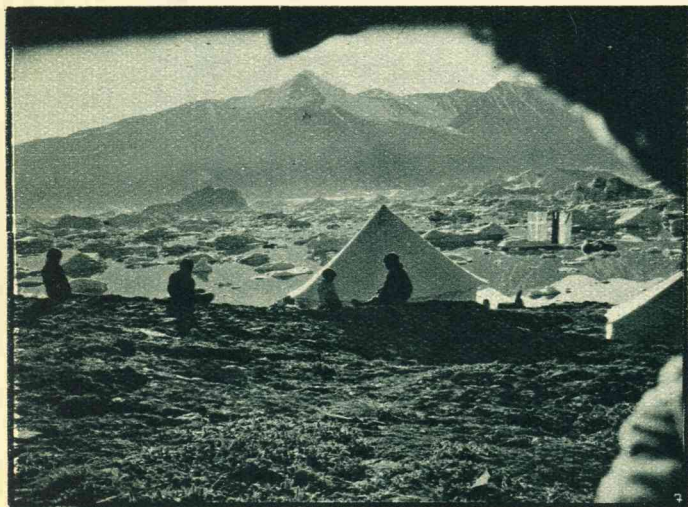
Udet maakt 'n vliegtocht boven de ijsbergen in de Poolzee.

Eskimovrouwen en kinderen, die spoedig met de leden der Dr. Franck-expeditie bevriend raakten.

Rist in een der filmscènes.

Het kamp der expeditie aan den rand van een fjord.

leiding van Dr. Franck, een bekend bergfilm-regisseur, zich naar 't uiterste Noorden om daar opnamen te maken voor 'n film, welke den sensationeelen titel voert, die eveneens boven dit artikelje prijkt. Tot de voornaamste personen van het dappere troepje, dat uit liefde voor het veeleischende filmberoep heel veel ontberingen in de barre koude moest lijden, behoorden: Hans Schneeberger en Richard Angst, operateurs, Leni Riefenstahl, de actrice, die men van verschillende spannende en fraaie rolprenten o.a. „Storm over den Mont-Blanc” nog kennen zal, en voorts twee Zwitsers, David Zogg en Sepp Rist, die ieder recht hebben op de vermelding van ski-kampioen. Voorts maakten van deze film-expeditie twee Duitsche geleerden deel

uit, n.l. de heeren Dr. Sorge en Dr. Loewe, twee overlevenden van de Duitsche Groenland-expeditie, welke 't vorige jaar onder leiding van den bekenden onderzoeker Dr. Wegener werd uitgezonden, maar aan dezen geleerde en aan enkelen van zijn tochtgenooten het leven kostte, toen zij vanuit het binnenland de kust trachtten te bereiken.

Het zal wel overbodig zijn er nog op te wijzen, dat de decors „echt” zijn; iets wat men tot nog toe niet bepaald van alle ijszee-filmen kon zeggen. En voor de hand liggend is 't dan ook, dat de deelnemers aan dit filmavontuur, maar dan, 'n goed avontuur, meer dan eens in groot gevaar hebben verkeerd. Want de ijsbergen, de ijsschollen, de ijsberen, het ijswater, de poolnachten, de koude, waren even onvoorwaardelijk echt als de Eskimo's die zich bij honderden om het kamp van de „Zuidelijken” verdrongen, en die niet alleen nieuwsgierig, maar ook hulpvaardig waren.

De opnamen hebben ettelijke maanden geduurd, en aan het uithoudingsvermogen van de hoofdpersonen zijn niet geringe eischen gesteld. Leni Riefenstahl en Sepp Rist moesten meerdere malen 'n zwaren tocht over de ijsvelden ondernemen; spannende oogenblikken waren het toen Udet met zijn machine — die beiden ook hun rol „vliegen” op de film — na op zoek te zijn gegaan naar de Hutchinsons, bij zijn terugkeer geen geschikte schots om te landen kon vinden, en bijna een etmaal in de lucht moest blijven om eindelijk te kunnen dalen.

De meeste deelnemers zijn inmiddels in hun vaderland teruggekeerd; thans wacht hen nog de arbeid in de studio's, welke ook niet gering is, en in geen geval in zulk een grootsche omgeving als daar ginds onder het Noorderlicht kan worden verricht.

Het decor uit het eerste bedrijf. Het land waarin Noach zijn ark bouwde.

Noach's Reis op de Wateren

De Amsterdamsche Tooneelvereniging is er dan toch blijkbaar in geslaagd om het tooneel, dat in de hoofdstad al eenige jaren op sterven lag, nieuwe levenskracht in te pompen. Tenminste, de leiding van dit gezelschap mag met rede verwachten, dat het publiek in grooten getale naar de uitstekende voorstelling van André Obey's „Noach's Reis op de Wateren" zal komen zien. Niet alleen omdat Jo Sternheim, van wien velen nog een uitstekende herinnering zullen hebben behouden aan zijn Zola-creatie in „De affaire Dreyfus", in dit stuk de titelrol vervult op een wijze, die opnieuw toont, dat hij een acteur is met bijzondere gaven, ook niet alleen, omdat de andere medespelenden ieder afzonderlijk op gelukkige wijze bijdragen tot het verkrijgen van de, in dit stuk onontbeerlijke geestelijke harmonie, evenmin uitsluitend ter wille van de uitstekende decors van Ernst Leyden, maar voornamelijk om weer eens een drama te hooren zeggen, zooals er te lang een op de Amsterdamsche planken heeft ontbroken. Wel zijn wij met één forschen ruk weggehaald uit de smakeloze society drama's en blijspelen, en uit de onaangename vergeestelijking en geplaatst midden in het land van de heerlijkste poëzie, waar het leven en de godsvrucht der menschen nog primitief en onbedorven zijn. Al moge dan een groote dramatische spanning in het stuk ontbreken, het is des te schooner door zijn zuiveren, onopgesmukten inhoud. Men verzuime de zeldzame gelegenheid om goed tooneel te zien niet.

Noach door zijn ark.

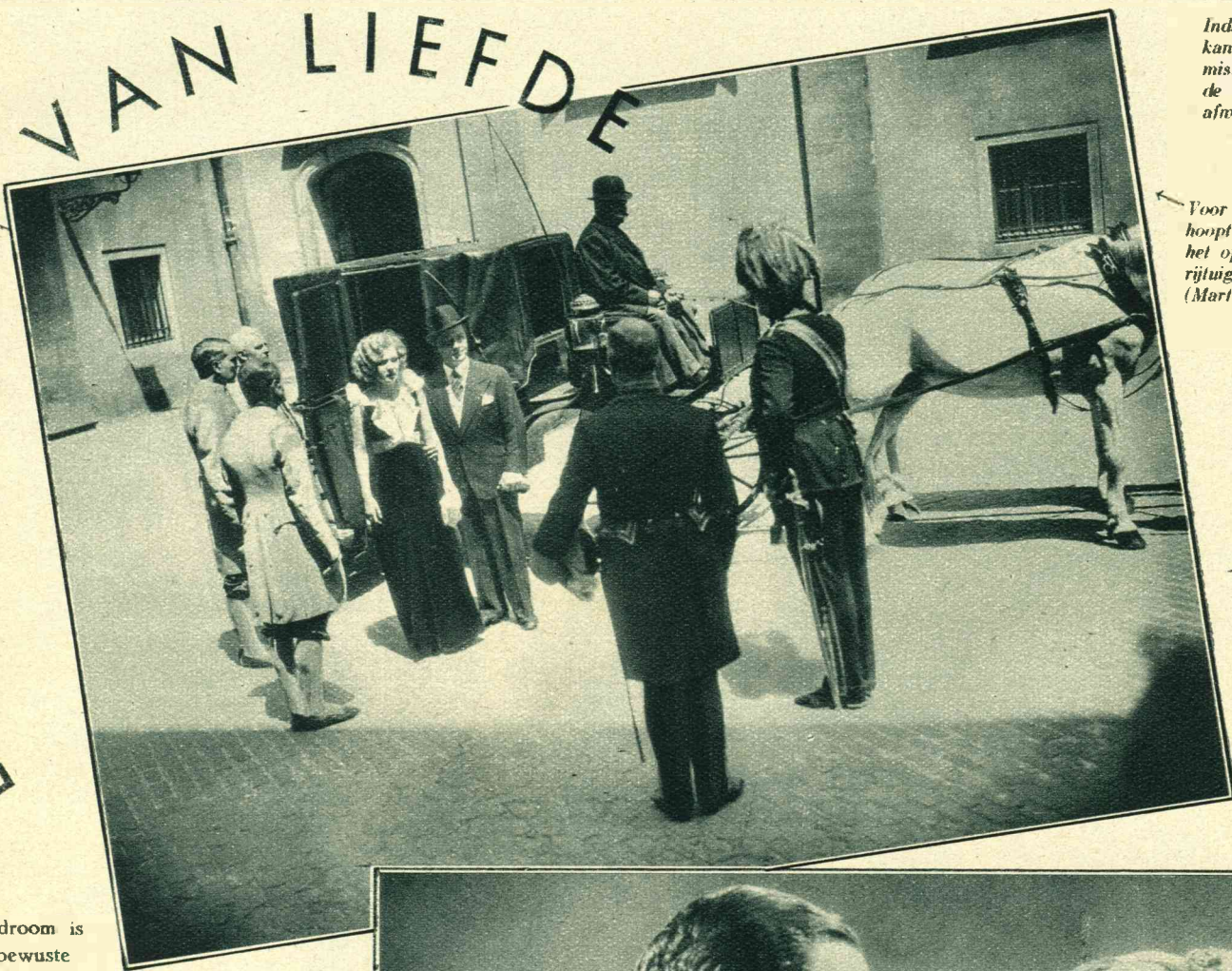
Jehudi Menuhin, de jonge Egyptische violist, die 1 Nov. a.s. in het Concertgebouw te Amsterdam zal optreden, onder auspiciën van concertdirectie De Koos.

Vader en moeder Noach, na door al hun kinderen verlaten te zijn (Sternheim en Anna Sablailrolles).

Indien u denkt, dat dit een verhuurkantoor van huispersoneel is, hebt u het mis. Het is slechts de ontvangst van de „droom” op Schönbrunn, na een afwezigheid van een paar dagen.

Voor den modernen mensch, die het onverhoopt niet mocht weten, zij medegedeeld dat het op den achtergrond staande vehikel een rijtuig is. Hermann Thimig heeft zijn „droom” (Martha Eggerth) juist helpen uitstappen.

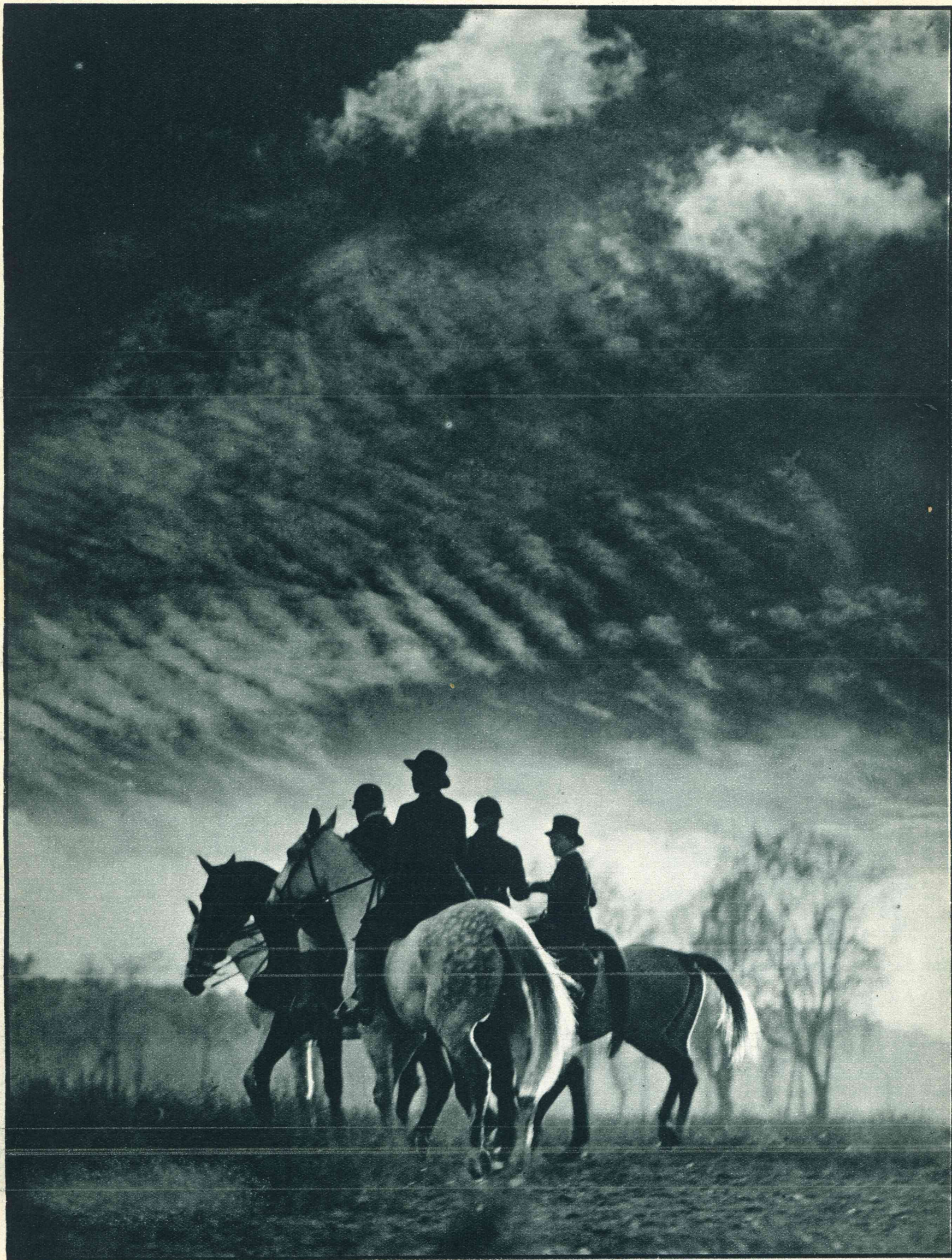
waarbij ook het wereldberoemde slot „Schönbrunn” een zeer belangrijke rol is toegekend. We gelooven, dat onze lezers het kwalijk zouden nemen indien we deze film nader gingen expliqueeren, want men heeft in den laatsten tijd reeds zooveel operette-films gezien, dat men zich schrander genoeg voelt om, aan de hand van de hier afgebeelde foto's, de juiste historie ongeveer te weten te komen. Rest ons nog te vermelden dat ook deze film tot de productie der N.V. City-film te Den Haag behoort.

Een droom is onbewuste fantasie, een

film: bevuste dito en de liefde een mengsel van beide, zoodat het niet moeilijk is te concludereen, dat we hier onzen lezers den meest super-fantastischen „Schlager” bieden, die in den laatsten tijd werd vervaardigd. Hermann Thimig en Martha Eggerth zijn de allervoornaamste personen en aan hen is het, dat de droom van liefde zich voltrekt op een wijze, welke het toeschouwende publiek van genoeg doet kreunen. De historie, die werkelijk niet onvermakelijk en zelfs frisch en fleurig is, speelt zich af in en om Weenen.

De primitiefste spreekkamer voor verliefden, speciaal wanneer de een 'n prinses en de ander maar 'n gewoon officiertje is.

HERFSTRIT

Morgenrit.

Een hond als huwelijksmakelaar

NAAR HET ENGELSCH
DOOR CLIFFORD BENTLEY

Sam Bannister wrong zich uit de smalle bestuurdersplaats van zijn two-seater en stapte op straat. „Beatrice,” richtte hij zich tot zijn passagier, „we zijn er. Wat we nog te doen hebben is een oom, die zoo hard is als een bikkels, te vermurwen. Zou het lukken, Beatrice — zou het lukken?”

Beatrice keek met onmiskenbare teederheid naar Sam en snoof bemoedigend.

„Dus je denkt van wel?” hernam Sam. „Mooi zoo; ik hoop, dat je 't bij het rechte eind hebt. Maar oom Edward is ongeveer zoo handelbaar als die koperen naamplaat,” voegde hij er somber bij, de oogen gevestigd op het genoemde bord, dat de mededeeling bevatte, dat Mr. Edward Bannister, advocaat en notaris, hier zijn kantoor en domicilie had.

Beatrice gaapte, rekte zich vadsig uit en sprong uit den auto.

„Vind je, dat we het er maar op moeten wagen?” zette Sam zijn alleenspraak voort.

Beatrice kwispelstaarte — Beatrice was een bulldog, wier aangeboren goedmoedigheid schuil ging achter een bepaald bloeddorstig uiterlijk. Nogmaals liet het dier een bemoedigend gesnuif hooren.

„Vooruit — dan — maar,” besloot Sam, en de tanden opeenklemmend als iemand, die een gevaarlijk waagstuk gaat ondernemen, wandelde hij het kantoor van zijn oom binnen.

Dit kantoor, waar een van de voornaamste rechtsgeleerden van de provinciestad Burcaster zijn practijk uitoefende, was schemerig, stoffig en ouderwetsch, dit laatste geheel in overeenstemming met de persoonlijkheid van den eigenaar. Een oud manneke met dunne, grijze haren en een gezicht als een stuk vergeeld perkament, troonde in een hoek op een hooge kruk achter een met papieren bedekten lessenaar. Hij schoof zijn bril

op zijn voorhoofd en keek den binnentredende met zijn fletse oogen uitvorschend aan.

„Hallo, Methusalem, ouwe jongen,” begroette Sam hem opgewekt, „hoe is het er mee?”

De aangesprokene, wiens doopnaam niet Methusalem, maar heel gewoontjes John luidde, was aan dergelijke ietwat-buitenissige en luidruchtige bejegeningen van den neef van zijn patroon, die overigens een potje bij hem kon breken, gewoon en nam er dus geen aanstoot aan. Hij liet zich van zijn kruk glijden en liep op Sam toe.

„Meneer Sam,” riep hij met een krakende stem, „wel, wel, wel! Hoe gaat het u, meneer?”

„Best, kerel.” Sam klopte hem hartelijk op den rug. „En hoe is het met de reumatiek?”

„Dat schikt nogal, meneer Sam, dat schikt nogal. Het is wel eens slimmer geweest.”

„Gelukkig maar! Is mijn oom thuis?”

„Neen, meneer Sam. Maar ik verwacht hem elk oogenblik terug.”

„Aha, zijn gewone ochtend-slippertje maken!” veronderstelde Sam.

Er was even een pijnlijk, krampachtig trekken op het gezicht van den ouden man en niemand, die hem niet kende, zou geneigd geweest zijn het voor een gevolg van de zooeven besproken reumatiek te houden. Het was evenwel een glimlach.

„U bedoelt natuurlijk,” verbeterde hij met licht verwijt in zijn stem, „dat meneer, zooals bijna iedereen morgen, op de rechtbank is.”

„Natuurlijk, natuurlijk,” haastte Sam zich te zeggen, „ik mag zeker wel in zijn kamer wachten tot hij terugkomt.”

„Dat spreekt vanzelf, meneer Sam. U doet maar alsof u thuis bent. En... en...” Methusalem kuchte verontschuldiging — „als u misschien

zoudt kunnen vermijden sigarettenasch in meneers brievenmandjes te morsen, zooals den laatsten keer... dan... dan... zou meneer misschien wat... wat... meer plooibaar zijn, als ik het zoo noemen mag.”

„Dat is geen slecht idee van je, Methusalem,” prees Sam. „Hoe maakt de oude heer het overigens? Nog altijd even slecht gehumeurd?”

„Ik moet tot mijn spijt zeggen, dat meneers humeur niet is, zooals wij allen wel graag zouden willen,” deelde de klerk met een weemoedig hoofdschudden mee. „Ik vrees, dat de lever van uw oom niet heelemaal in orde is. Maar hij weigert een dokter te raadplegen, ofschoon ik eenige malen de vrijheid heb genomen, hem dat dringend aan te raden.” Hij zweeg even, blijkbaar moed verzamelend om uiting te geven aan wat hij nog meer op het hart had. Eindelijk kwam het. „Eh... en ik ben bang, meneer Sam, dat u hem niet bereid zult vinden, zijn weigering om u het benodigde kapitaal beschikbaar te stellen voor uw plannen om een kennel op te richten, te herroepen.”

„Hoe weet jij daarvan voor den drommel?” riep Sam verbaasd uit.

„Hij liet mij uw brief lezen, meneer Sam en dicteerde mij het antwoord. Uw oom zegt, dat dat niets gedaan is jonge honden te fokken. Hij voelt er geen sikkéit voor, geen... Hij gebruikte een ander woord, ziet u,” voegde John er schuchter bij.

„Ja, ik kan het me levendig voorstellen,” beaamde Sam mistroostig. „Dat is niets voor hem. Maar dat neemt niet weg, dat het beroerd is, deksels beroerd. Ik behoor nu eenmaal niet tot de gelukkige stervelingen, die voor geregeld her-senwerk geschikt zijn en...”

„Niet zoo somber, meneer Sam, niet zoo somber,” viel de oude klerk hem troostend in de rede.

„Neen, Methusalem, probeer me maar niets wijs te maken,” weerde Sam af. „Ik ken mezelf zoo

angzamerhand wel 'n beetje. Op kennis en intelligentie heb ik me nooit laten voorstaan... maar van honden heb ik verstand, dat is een feit. Ik ben met honden méér op mijn gemak dan met... dan met mijn oom, als je het weten wilt, Methusalem. En ik weet zeker, dat ik met zoon fokkerij succes zou hebben. Een onnoozele vijfhonderd pond — 't is warempel niet de moeite waard. Maar helemáál zonder kapitaal kun je geen kennel beginnen."

"Natuurlijk niet, meneer Sam," gaf Methusalem toe. "En dat is juist de reden, waarom meneer u het geld niet voorschiet. Hij wil niet, dat u ermee begint — hij wil, dat u bij hem komt en op den duur zijn compagnon wordt."

"Maar mijn lieve, goeie Methusalem, gebruik je verstand toch! Kun je je mij nu als een associé van een advocatenkantoor voorstellen! Ik heb mijn buik meer dan vol van de juristerij — je weet zelf hoeveel voeten het in de aarde heeft gehad, dat ik tenminste mijn examens deed. Als oom Edward er niet zoo achterheen had gezeten..."

De oude getrouwe knikte ernstig; hij wist maar al te goed, dat Sam's critisch oordeel over zichzelf volkomen juist was.

"In ieder geval," besloot Sam, de deur naar het privé-kantoor openend, "zal ik nog eens een poging wagen. Ik geef het zoo gauw niet op."

Gevolgd door Beatrice ging hij de kamer van zijn oom binnen en deed de deur achter zich dicht.

Hij had zich nauwelijks in den gemakkelijken bureaustoel geïnstalleerd, of hij hoorde stemmen in John's kamer. Hij haastte zich zijn voeten van de schrijftafel van zijn oom te verwijderen en enkele seconden later kwam de klerk met een onthutst gezicht het privé-kantoor binnenschuifelen. Behoedzaam sloot hij de deur en fluisterde gejaagd:

"Het is mevrouw Buckingham-Gore, meneer Sam!"

"Wat leuk!" grijnsde Sam. "Maar waarom doe je zoo spookachtig, Methusalem?"

"U schijnt het niet te begrijpen, meneer Sam. Het is mevrouw Buckingham-Gore!"

"Dat heb je me zooveel al verteld. Ik heb 'n paar goede ooren; zelfs als je fluistert, versta ik je wel."

"Ze komt om meneer te spreken. Ik weet niet, wat ik beginnen moet."

"Vertel haar, dat hij zijn slippertje maakt... naar de rechtbank."

"Dat is ten eenen male onmogelijk, meneer Sam."

"Dacht je, dat ze hem dóór zou hebben?"

"Nee, dat is de kwestie niet. Maar ze zal misschien niet willen wachten, als ze hoort, dat meneer uit is." Hij zweeg even. Toen begon hij weer te spreken, haastig en op dringenden fluisterton:

"De zaak zit zóó, meneer Sam. Mevrouw Buckingham-Gore woont in Dipsford, een dorp in de buurt van Burcaster. Ze is niet voor de poes — ze bezit 'n hoop land en dat beteekent werk aan den winkel voor een notaris-kantoor."

"Ik snap het, Methusalem."

"Al haar zaken loopen over Chiselworth en Barrow..." een uitdrukking van minachtenden afkeer trok over het perkamenten gezicht van den toegewijden bediende, toen hij de namen van meneer Bannister's hevigste concurrenten in Burcaster noemde. "Meneer heeft meer dan eens tegen me gezegd: John, als we de zaken van mevrouw Buckingham konden krijgen, zou het een goudmijn zijn. Dat was het woord, dat hij gebruikte — een goudmijn. Het is gewoonweg een wonder, dat ze hier komt, meneer Sam, gewoonweg een wonder. Meneer Bannister zou razend zijn, als deze kans hem ontging."

"Geef haar een paar geïllustreerde tijdschriften, terwijl ze wacht," stelde Sam voor.

De oude klerk schudde bedenkelijk het hoofd. "Nee, meneer Sam, dat is de manier niet." Daarop aarzelend, behoedzaam: "Ik had wat anders gedacht. Wanneer u... wanneer u zich eens voor den medewerker van meneer voordeed. Laat haar de reden van haar bezoek uiteenzetten — dat wint tijd. Houd haar aan den praat, totdat meneer terugkomt."

Sam ontfelde zichtbaar. "Maar man, wat verzin je! Hoe krijg je het in je hoofd, ik..."

Sam kreeg geen gelegenheid den zin te voltooien. De deur vloog open en op den drempel stond een ferschgebouwde dame, wier manier van optreden en gelaatsuitdrukking onmiddellijk verrieden, dat

ze gewoon was haar wil als wet beschouwd te zien.

"Meneer Bannister?" vroeg ze, met een vernietigenden blik op Sam.

"Eh... ja," stamelde de jongeman, van zijn stuk gebracht. "Ja... in zeker opzicht. Maar ik..."

Methusalem keek Sam bestraffend aan. Toen achtte hij het oogenblik gekomen om de teugels in handen te nemen. Het was zijn plicht om — het kostte wat het wilde — te zorgen, dat de „goudmijn" niet voor zijn patroon verloren ging.

"Meneer Samuel Bannister, mevrouw," lichtte hij beleefd in, „de neef en medewerker van meneer Edward Bannister."

Na aldus de schepen achter Sam verbrand te hebben, glipte hij snel de kamer uit. Mevrouw Buckingham-Gore, die inmiddels het privé-kantoor was binnengebeend, wendde zich om.

"Kom hier, Evelyn, en doe de deur achter je dicht. Je weet, dat Schatje niet tegen tocht kan. Dan heeft hij het zóó te pakken."

Sam, met stomheid geslagen door de ramp, die zoo onverwacht, als een vallende balk, op zijn arm hoofd was neergekomen, staarde hulpeloos naar de deur en vroeg zich met nameloze beklemming af, wat voor verschrikking zich thans aan zijn verbijsterde oogen zou voordoen. Een seconde later puilden deze oogen haast uit zijn hoofd en zonder dat hij het wist, viel zijn mond half open.

Wat binnenkwam, was geen verschrikking — het was een schoone droom...

Het was het mooiste meisje, dat Sam, voor zover hij zich kon herinneren, ooit gezien had. In haar armen droeg ze, wat mevrouw Buckingham-Gore als haar „schatje" had aangeduid: een dikgegeten mopsje, dat met een paar laatdunkende, verveelde hondenooogen de wereld rondkeek.

Zij — dat wil zeggen het meisje, niet het mopsje — leek Sam een bundel blij zonlicht in het sombere, stoffige kantoor. De forsche, heerschzuchtige dame mocht er nóg zoo dreigend en gewelddadig uitzien — met dit meisje in de kamer was het niet noodig tot wanhoop te vervallen. Beatrice scheen iets dergelijks te voelen — ze verliet haar schuilplaats onder het schrijfbureau, waar zij zich bij het binnentreden van mevrouw Buckingham-Gore bescheiden had teruggetrokken en liep op het meisje toe, minzaam snuffelend.

"Die klerk van u," verklaarde mevrouw Buckingham-Gore op afkeurenden toon, „lijkt me een verbazend domme, oude man. Hij scheen niet eens te weten, of u uit of thuis was."

En ze snoof minachtend.

"Juist... juist," antwoordde Sam vaag, zijn oogen nog steeds als gehecht aan het mooie meisje. „Schei uit met dat snuiven, Beatrice."

Op het punt een nieuw snuifgeluid aan haar neus te laten ontsnappen, staakte mevrouw Buckingham-Gore de uitvoering van dit voornemen. Of beter gezegd, ze bleef erin steken — de snuifbeweging werd verdrongen door krampachtige trekkingen als van een naderende heroerte, en staarde Sam vijandig aan.

"Waar haalt u den moed vandaan?" beet ze hem toe.

De verbouwereerde Sam stotterde een heele serie van onsamenhangende verontschuldigen; het meisje glimlachte — glimlachte allerliefst.

"Hij bedoelt den hond natuurlijk, tante Beatrice."

"Ja, dat spreekt vanzelf... den hond," babbelde Sam zenuwachtig, „natuurlijk... den hond."

"Een belachelijke naam voor een hond," oordeelde mevrouw Buckingham-Gore streng. En daarop: „Evelyn, zorg, dat dat gevaarlijke monster niet te dicht bij mijn schatje komt. Je weet, hoe gauw die zich overstuurt maakt."

"Ze is helemáál niet wild," trachtte Sam de dame gerust te stellen.

"Nee, het is 'n snoes van een beest," vulde het meisje aan.

Sam's hart kreeg een schokje van vreugde — de weg naar Sam's hart liep via zijn hond! Zijn bewondering voor het meisje, die bij den eersten aanblik al verre van gering was geweest, steeg in één sprong boven par. Ze had Beatrice een snoes genoemd en er was maar één ding, dat Sam nóg meer plezier zou hebben kunnen doen — als ze hem zelf met dien naam had aangeduid!

Mevrouw Buckingham-Gore zette zich met majesteit in den stoel, dien Sam haar verzuimde aan te bieden.

„Nu, meneer Bannister," klonk het ongeduldig. Sam, die geboeid toekeek, hoe het meisje Beatrice's ruigen kop streelde, schrok op.

„Misschien heeft uw klerk voldoende intelligentie getoond om u te vertellen, dat ik mevrouw Buckingham-Gore ben. Dit is mijn nicht, juffrouw Evelyn Gaydon."

Sam maakte een sierlijke buiging en het meisje glimlachte hem in antwoord daarop toe, wat hem zóó in verrukking bracht, dat hij maar half hoorde hoe mevrouw Buckingham-Gore's stem gewichtig vervolgde:

„Als regel worden mijn zaken behartigd door de heeren Chiselworth en Barrow. Maar in dit geval is het wat anders. Het is mijn plicht voor de belangen van mijn nichtje op te komen."

„Natuurlijk, natuurlijk," haastte Sam zich te zeggen, en voor het eerst was er iets van meeleven — van geestdrift zelfs — in zijn toon. Wie zou het niet als een voorrecht beschouwen te mogen opkomen voor de belangen van een meisje als Evelyn!

„Ik acht het van het allergrootste belang, dat juffrouw Gaydon in een aangelegenheid als deze een onpartijdig en onafhankelijk rechtsgeleerd raadsman heeft."

Sam knikte ernstig, hoogst benieuwd voor welke aangelegenheid de hulp van den onafhankelijken en onpartijdigen rechtsgeleerde noodig zou blijken.

„Daarom zou ik u willen verzoeken," kwam de toelichting, „zoo goed te zijn onmiddellijk naar mijn woning — Dipsford-Hall — te gaan, waar u meneer Eustace Chiselworth zult vinden, en met hem de bepalingen van juffrouw Gaydon's huwelijkscontract te bespreken."

Sam sprong haast op in zijn stoel.

„Huwelijkscontract?" echode hij.

Mevrouw Buckingham-Gore knikte bevestigend.

„Mijn nichtje gaat binnenkort trouwen met meneer Eustace Chiselworth," legde ze uit. „Een uitstekende partij in elk opzicht. Als u nu even wilt luisteren, meneer Bannister, zal ik u enkele punten noemen, waaraan in de huwelijksvoorwaarden bijzondere aandacht moet worden geschonken."

Maar Sam luisterde niet, of hoogstens met een half oor, ofschoon hij voorwendde ijverig notities te maken van de verlangens van de aan-cen-stuk-door-ratelende dame. Zijn geest verloor zich in sombere gepeinen over de treiterende wreedheid van het leven. Dat was nu weer net iets, dat hem moest overkomen; pechvogel, die hij altijd was, om eindelijk het meisje te ontmoeten, dat stukken boven alle andere uitstak en tegelijkertijd te ontdekken, dat ze verloofd was met een of anderen onmogelijken vent, die luisterde naar den even onmogelijken naam van Eustace Chiselworth. Sam voelde een griezelig gevoel langs zijn ruggegraat kruipen...

Maar er was nog iets anders, waarover Sam zich het hoofd brak. Hij kon het gevoel niet van zich afzetten, dat er iets niet ganschelijk in den haak was. Evelyn zag er niet uit als een meisje, dat weldra zou gaan trouwen; het stralend-gelukkige, dat zulke meisjes meestal hebben, ontbrak. En het was Sam niet ontgaan, dat er een lichte schaduw over haar gezicht trok, toen haar tante over het aanstaande huwelijk sprak.

„Dat is alles, geloof ik," besloot mevrouw Buckingham-Gore. „Ik kan u tot mijn spijt niet in mijn wagen naar Dipsford meenemen — ik heb nog verschillende andere boodschappen in Burcaster. Hebt u misschien zelf een auto? Ja? Kunt u dan meteen gaan?"

Dit was het punt, waarbij Sam had behooren te bekennen, dat hij wel in de rechten gestudeerd had, maar geen advocaat was; dat hij slechts een zeer onzekere herinnering bezat aan hetgeen zijn professor op college over huwelijksche voorwaarden had geleeraard en aan wat de rechtsgeleerde studiewerken over dit gewichtige onderwerp bevatten, en dat mevrouw Buckingham-Gore haar kostbaren tijd verspilde.

Maar Sam zei niets van dat alles. Om te beginnen zou er meer moed voor noodig zijn geweest dan waarover hij beschikte om deze plechtstatige en indrukwekkende dame aan het verstand te brengen, dat ze, nu ja, lichtelijk beetgenomen was. In de tweede plaats zou bedoelde dame, na hem, figuurlijk gesproken, onder haar voeten vermordeld te hebben, met opgestoken zeil het kantoor

van zijn oom verlaten om daar nimmer terug te keeren. Op zichzelf vond Sam dat, eerlijk gezegd, niet zoo heel erg, maar ze zou Evelyn meenemen — dat was het slimme! En ten derde had Sam besloten, dat dat huwelijk, hoe dan ook, verhinderd moest worden.

Hoe hij het verhinderen zou, ook als hij meeding naar Dipsford, wist hij overigens niet. Een vaststaand plan had hij allermint — hij was zich alleen vaag bewust van een onberedeneerd verlangen — als het instinct van een wild dier — om den heer Eustace Chiselworth de hersens in te slaan. Hij liet zich heelemaal drijven door de inspiratie van het oogenblik en gaf aan de bezoeker te kennen, dat hij met alle genoegen aan haar verzoek zou voldoen om direct naar Dipsford te rijden en een onderhoud te hebben met Mr. Chiselworth.

„Uitstekend,” zei mevrouw Buckingham-Gore, opstaande en vol waardigheid naar de deur schrijdend, „en ja — jij moest maar met meneer Bannister meegaan, Evelyn, om hem aan Eustace voor te stellen.”

Sam bedwong slechts met moeite de zeer verklaarbare neiging om luikeels te gaan zingen.

„En,” vervolgde de dame, terwijl ze door Methusalem's kamer naar den wachtenden auto stapte, „neem Schatje ook mee, Evelyn. Ik heb nog een heelen tijd werk in de stad en zoo lang in een auto is niet goed voor hem. Denk er vooral aan, dat je hem niet met zijn rug naar den motor laat zitten!”

„Zeg John,” riep Sam opgewekt, toen hij de cliënte in het bediendenkantoor gevolgd was, „ik ga naar Dipsford voor een dringende aangelegenheid. Ik moet een huwelijkscontract opstellen.”

Een uitdrukking van nameloos schrik trok

over Methusalem's vergeeld en ingedroogd gezicht.

„Maar meneer Sam,” fluisterde hij opgewonden, „u — lieve help! Neemt u me niet kwalijk, maar dat kunt u immers niet... wat zal meneer...”

„Jij moet maar voor het kantoor zorgen, zoo lang ik weg ben, John,” viel Sam hem op luiden toon in de rede, zoodat de beide dames het zouden verstaan, „tenminste als mijn oom niet voor dien tijd terugkomt.”

„Maar meneer Sam...” probeerde de doodelijk-beangste bediende nog.

Het hielp echter niet. Sam, op de hielen gevolgd door Beatrice, geleidde Evelyn en mevrouw Buckingham-Gore's Schatje naar zijn tweesater en de arme Methusalem bleef verslagen, handen-wringend en zacht voor zich heen woorden-van-wanhoop mompelend in zijn stoffige kamer achter.

De kleine auto zette zich in beweging. Beatrice was behaaglijk geïnstalleerd in de dickey-seat; Schatje lag genoeglijk ineengedoken in Evelyn's schoot.

Het meisje sprak weinig en moedigde ook haar metgezel niet tot spraakzaamheid aan. Maar Sam was een van die gelukkige stervelingen, die voor een opgewekt discours geen prikkels van buiten noodig hebben.

„Heerlijk weer,” leidde hij met zijn vroolijke, jongensachtige stem het gesprek in. „Een genot, dat we den wagen open kunnen hebben.”

„Ja,” was alles, wat Evelyn zei.

„Het is niet zoo heel ver naar Dipsford, wel?” vervolgde Sam, in 't minst niet uit het veld geslagen door het korte bescheid.

„Neen,” zei Evelyn.

„Ik wilde,” hield Sam dapper vol, „dat het wel zoo was.”

„Wát zoo was?” informeerde Evelyn.

„Ver,” lichtte Sam in.

„Zoo, wilde u dat?” klonk het ijsig.

Dát was Sam toch te machtig. Een poosje bleef hij in een somber stilzwijgen verzonken. Maar dat was niets voor hem en het duurde dan ook niet lang, of hij barstte uit:

„Die trouwerij — dat is absolute waanzin, absolute waanzin!”

„O, praat er alstublieft niet van.”

„Het is heusch veel beter, dat ik er wel over praat. U hebt niet veel lust om met dien verschrikkelijken kerel te trouwen, wel?”

„Zóó verschrikkelijk is hij niet. Maar een groot verlangen om met hem te trouwen heb ik inderdaad niet.”

„Maar waarom doet u het dan?”

„Ik geloof,” antwoordde Evelyn bitter, „dat mijn tante iedereen alles kan laten doen, wat zij wil.”

„Ik zou haar kampjes vertellen, dat ze naar de pomp kan loopen,” verklaarde Sam beslist.

Het meisje keek hem met een ongeloovig glimlachje aan.

„Of — of in ieder geval zou ik een toespeling in die richting maken,” verbeterde Sam.

„Dat zou niets geven,” zuchtte Evelyn. „Ik trouw met Eustace, omdat dit de eenige manier is om rust te hebben. En ik denk” — haar stem trilde 'n klein beetje — „dat het wel zal meevallen, als ik eenmaal aan hem gewend ben.”

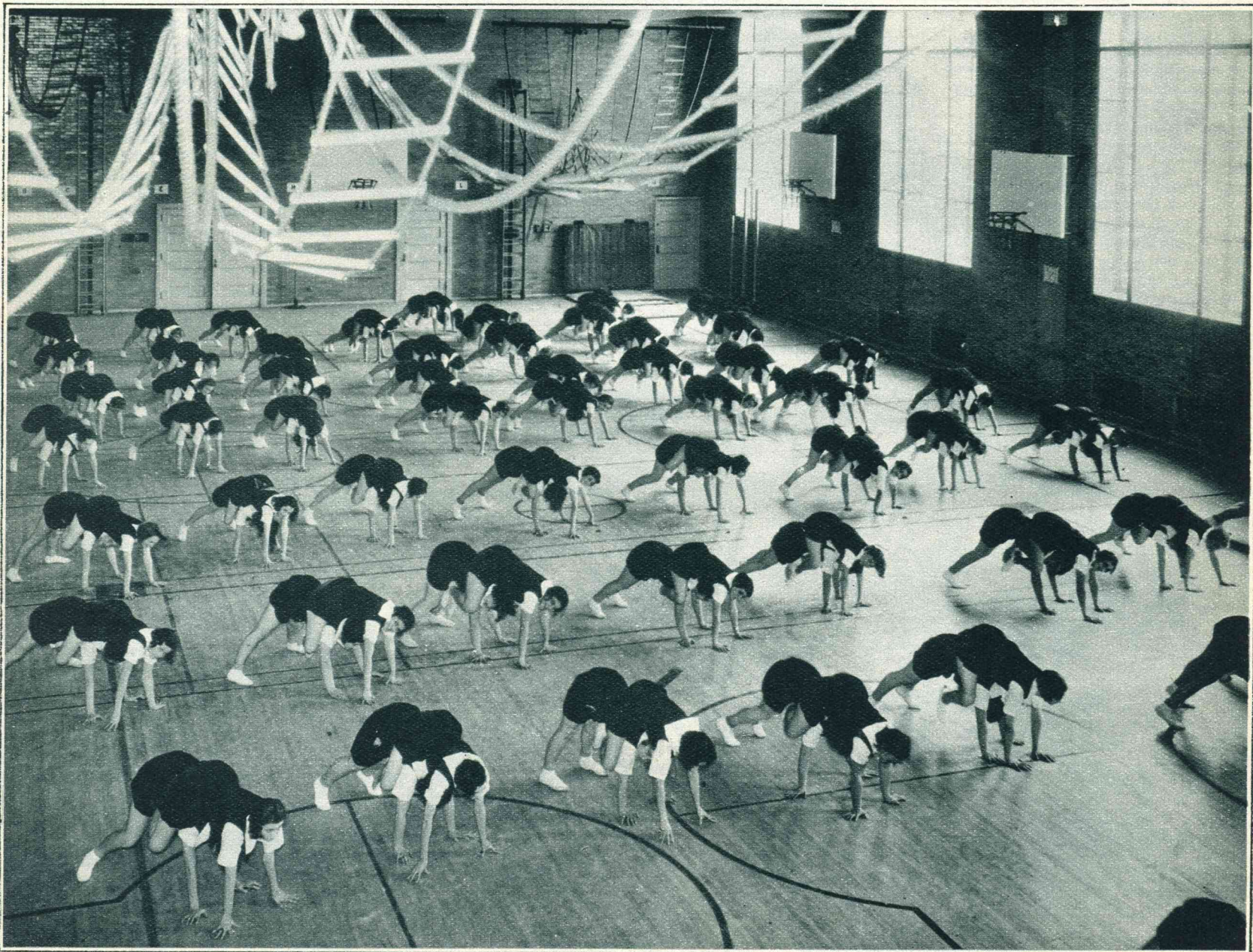
„Wie is die knul, pardon — die meneer Eustace Chiselworth eigenlijk?”

„Hij is de zoon van meneer Chiselworth den advocaat. U bent zeker pas bij uw oom op kantoor, dat u hem niet kent?”

Sam knikte energiek.

„Ja, héél kort pas.”

(Slot volgt)

In het gymnastiekuurtje.

Zonderlinge Zaken

Balcons, waar men het mooie niet zoo spoedig van bemerkt, omdat ze meer op ruiven gelijken.

Stroomlijnbalconnetjes.

Als in Amsterdam officieele, half-officieele of niet-officieele vreemdelingen worden rondgeleid, wat laat men hen dan voornamelijk zien?

Oud-Amsterdam en Nieuw-Amsterdam. De grachten, liefst bij feërieke verlichting, de Jodenbuurt, en dan... plan Zuid. Oost en West zijn ook wel interessant, maar ze hebben geen van de twee een wolkenkrabber of een Berlagebrug — ze zijn niet zoo het troetelkind als Zuid. (Vandaar waarschijnlijk, dat de Zuiderlingen het eerst die mooie gemeentelijke vuilnis-

Men zou achter de gekleurde ruiten in dezen hoek een trappenhuis vermoeden. Mis, 't zijn kamers met een „bochtje“.

in
„Zuid”

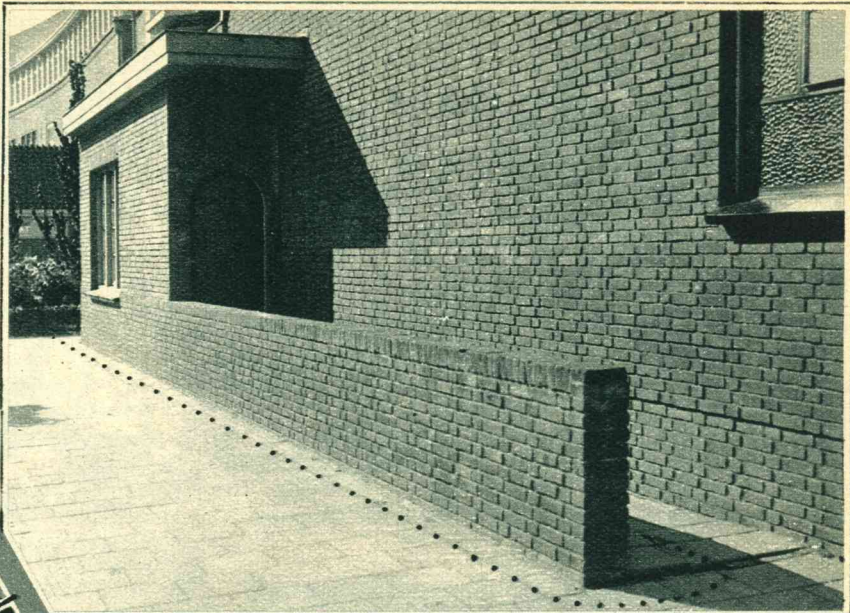
bakken thuis kregen.) In Zuid konden de kam-pioenen en pioniers van den modernen woningbouw zich meer laten gaan, zich meer „uitleven“. O, wat 'n juweeltjes van gevels zijn er in Zuid toch, wat een „lijn“ zit er in het stratenbeeld. Hoe duidelijk kan men daar zien, dat de gevel het voornaamste bestanddeel van ons huis is. De vreemdelingen, die door Zuid rondtoeren, knikken bewonderend met het hoofd: „echt mooi, echt artistiek“, zeggen ze. En geef hun eens ongelijk.

Peperbussen aan de muren blijken bij nadere beschouwing als erkers bedoeld te zijn.

In de Cliostraat stond eens een openluchtschool. Ze staat er nog, maar is alleen maar ingebouwd.

De eenvoudigste manier om deze deur binnen te gaan is over het muurtje te stappen. Niet iedereen heeft tijd om om te loopen.

Zoo'n steenen sigaar „doet” 't ook heel aardig.

Alleen loopt er nu en dan eentje onderdoor, die zegt, althans denkt: „Is de moderne techniek dan van zoo gering praktisch nut, dat zij zoo weinig wordt toegepast bij den nieuwen woningbouw?” Het is natuurlijk reuze om in een huis met een fraaie pui te zitten, maar het is beslist reusachtiger als er in dat zelfde huis plaats was om je wasch te drogen, je kolen behoorlijk op te bergen, of je fiets en je kindervagen te stallen.

En zoo komt men er wel eens toe, na te gaan of er in Zuid misschien ook dingen zijn te vinden, welke meer verwondering dan bewondering verdienen en of er in deze „moderne” bouwerij ook niet wat „Spielerei” te ontdekken valt.

Ja, dan doet men rare ontdekkingen. Dan ziet men vorstelijke muren, met raampjes er in, die zoo maar terwille van het „mooie” op het dak zijn gezet en alleen ruimte bieden aan de buitenlucht; men ziet balconnetjes, waar men

Gezellig zijn de erkertjes waar men tegen de muren of op elkanders tafel kijkt. De bewoners van de derde etage hebben een installatie aangebracht om de boodschappen gemakkelijk te kunnen aannemen.

Boosaardige lieden zeggen, dat de toren aan de school eigenlijk bij de nieuwe Herv. kerk hoort; maar dat hij nu Zondags geleend wordt.

niet op zitten, en erkers, waar men niet in staan kan. Men ziet muurversieringen, die misschien eens alle bekoring van het nieuwe hadden, maar waarom men nu niet anders dan grijzen kan, men ontdekt scheuren en verzakkingen, die zouden doen vermoeden, dat de wijk Zuid al minstens honderd jaar bestond.

De bouwkunst is een schoon, een voornaam ding, en je kunt nu eenmaal niet altijd holbewoner blijven, maar soms schijnt het nuttige gebruik, dat men van zijn woning zou kunnen hebben, opgeofferd aan de architectonische fantasieën van den bouwmeester. Men heeft soms zoo'n vaag vermoeden, dat de dag niet ver meer is, waarop de Amsterdamer de bouwkunst het beste zal wenschen, maar toch maar liever in een huis gaat zitten, waarin het gemakkelijker leven is dan in een „monumentale” woning. Maar op het oogenblik zijn deze huizen nog verre, verre in de minderheid. Komen ze eenmaal, dan loopt 't huidige Zuid waarschijnlijk even snel leeg als op het oogenblik de Concertgebouwuurt.

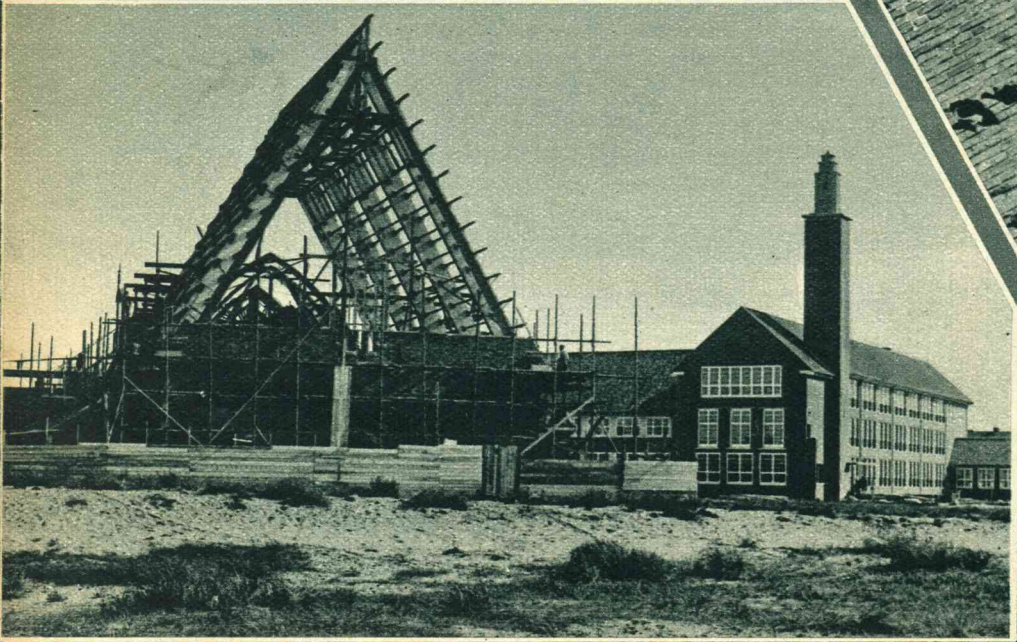
Laat ons hopen, dat Amsterdam groot en groter zal worden, en dat wij in de toekomst nog mooiere en vooral nog praktischer huizen zullen krijgen dan thans; huizen, waarin menschen kunnen wonen en niet, waar ze zich eeuwig en op allerlei manieren moeten behelpen.

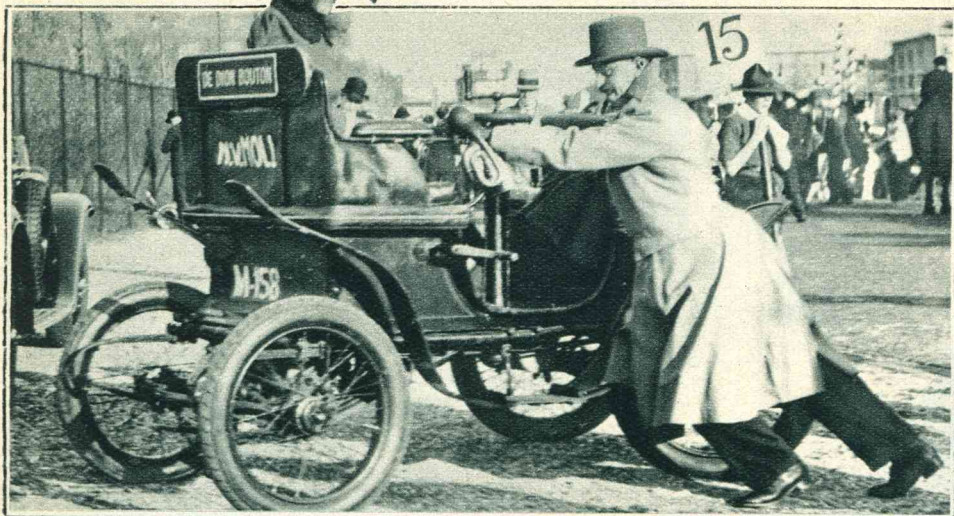
De eene moderne vinding volgt snel op de andere; dat wij ze dan ook in onze huizen mogen zien toegepast.

Dan zullen de buitenlanders op onze architectuur en architecten blijven toasten.

S. v. H.

Die verdraaide camera ook.

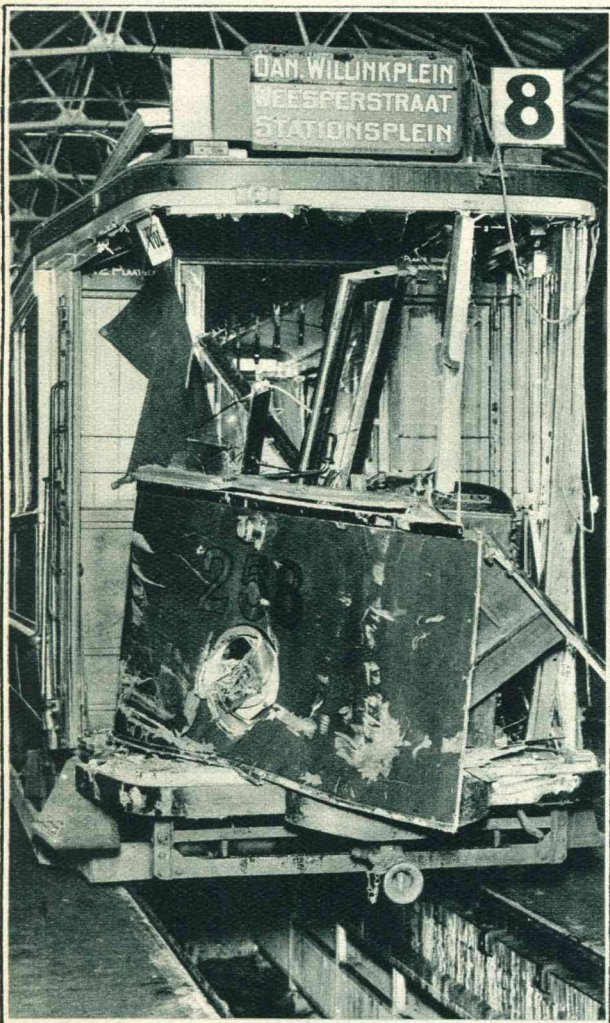
De Verkeersweek is, behalve met eenige flinke ongelukken, met een verkeersoptocht geëindigd. Vehikels uit alle tijden werden meegevoerd: een auto anno 1890.

STADSNIEUWS

Een draagkoets uit de achttiende eeuw.

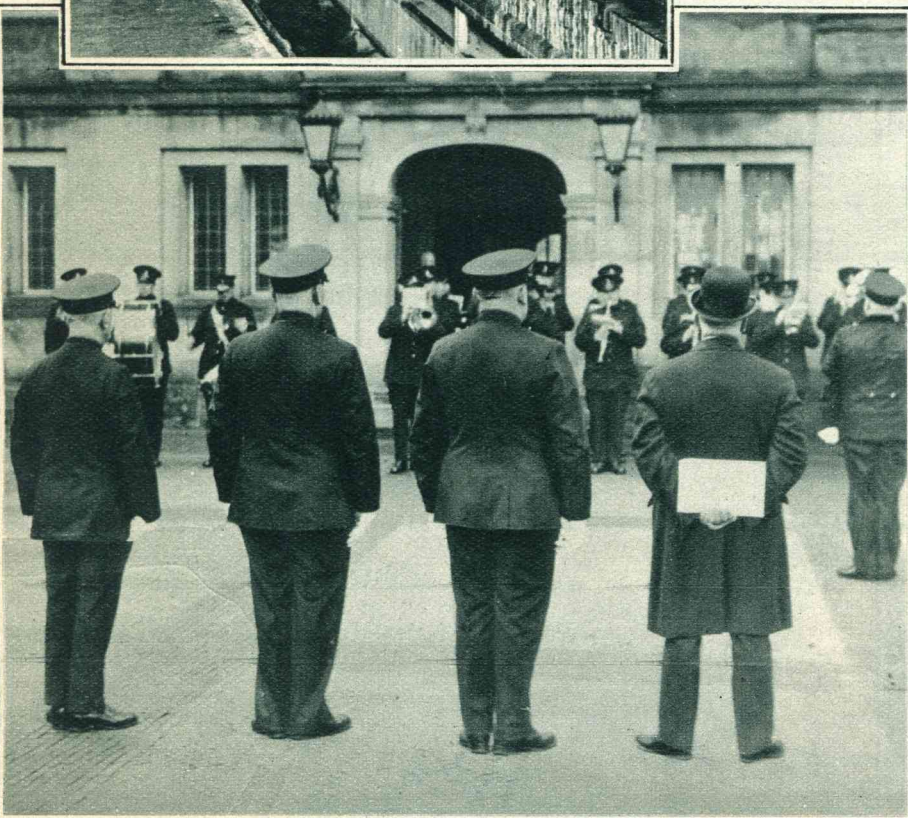

In de Van Wouwstraat reed een vrachtauto tegen het voorbalcon van een motowagen van lijn 8. Het gevolg van de ongewenschte kennismaking.

Op den Amsteldijk, nabij de Lutmastraat, vond een hevige botsing plaats tusschen een auto en een tram van lijn 6. Een der inzittenden van den auto werd gedood, en drie ernstig gewond. De vernielde auto.

Aan burgemeester de Vlucht werd door het Amsterd. Politie Muziekkorps een door zijn dirigent vervaardigde compositie aangeboden. De eerste uitvoering had plaats op 't Prinsenhof. Rechts de burgemeester met 't muziekstuk

**Verstopping? Vuile maag misschien?
Als niets meer baat, helpt**

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxemiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken, hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep. Uitkeeringen van f 30,— tot f 2000,—. Zie de polisvoorwaarden.

De uitverkoren Creams

van de moderne vrouw

Want:

POND'S vernieuwt de huid.

POND'S voorkomt rimpels.

POND'S reinigt de huid.

POND'S beschermt de huid.

POND'S geeft een matte teint.

POND'S is absoluut zuiver.

POND'S verhoogt de charme.

Pond's Cold Cream bevordert den weerselgroei der zich telkens vernieuwende opperhuid, die daardoor sterk en jeugdig blijft.

Pond's Cold Cream bevordert den groei der fijne weesels, die zich onder de opperhuid bevinden, waardoor de huid soepel blijft en het ontstaan van rimpels voorkomen wordt.

Pond's Cold Cream reinigt beter dan water en zeep. Water en zeep maken de huid schraal. *Pond's Cold Cream* bevat balsemische oliën die de huid tot diep in de poriën reinigen.

Pond's Vanishing Cream wordt door de meeste dames vóór het uitgaan gebruikt, omdat deze Cream de huid beschermt tegen den nadeeligen invloed van ons grillig klimaat.

Pond's Vanishing Cream geeft een bekoorlijke, matte teint en vormt een ideale basis voor poeder, waardoor deze gelijkmatiger verspreid kan worden en tevens beter houdt.

Pond's Creams worden door ontelbare dames in alle landen gebruikt, omdat deze Creams absoluut zuiver zijn en volgens een speciaal procédé uit de beste bestanddeelen vervaardigd worden.

Pond's Creams zijn heerlijk zacht geperformeerd met een gedistilleerd parfum, dat de natuurlijke charme van elke dame verhoogt.

POND'S COLD- EN VANISHING CREAM

POND'S CREAMS in tuben VANAF 40 CT.

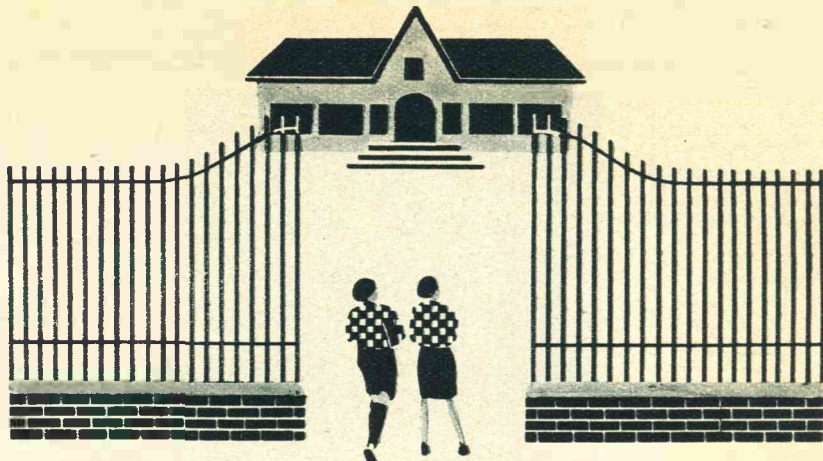

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan **POND'S EXTRACT Co., Afd. 1610, Amsterdam.**

NAAM

ADRES

123

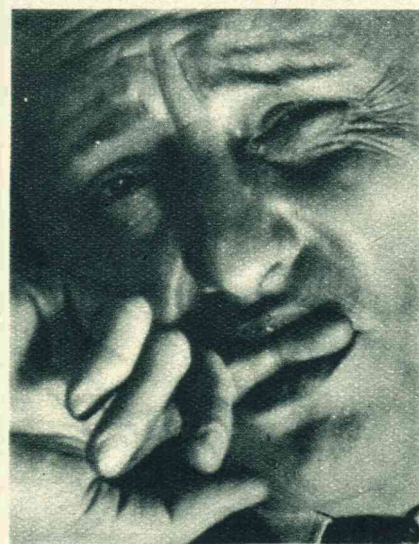
vóór schooltijd Wrigley's ...!

een verstandige gewoonte, die de gezondheid van Uw jongens en meisjes ten goede komt. Immers, Wrigley's bevordert de eetlust en een gezonde spijsvertering en . . . wie Wrigley's gebruikt heeft altijd een frissche adem. Wrigley's is tevens een goed hulpmiddel om het gebit schoon te houden. Geef Uw kinderen Wrigley's Kauwgom als ze lastig zijn; het werkt kalmeerend en concentreert hun aandacht bij het school- en huiswerk. Wrigley's is een heerlijke versnapering, die door jong en oud gewaardeerd wordt.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-3

WRIGLEY

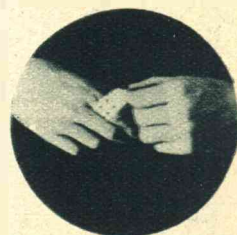
Geïsselen, gebrand?

Dat is niet zoo erg, want dat is gauw verholpen, als U slechts een stukje elastische Hansaplast in de huisapotheek heeft. Men legt eenvoudig een stuk in de gewenschte grootte op de wond en drukt dit op de huid vast. Elastische Hansaplast ziet er altijd zindelijk uit, verschuift niet en kan zelfs eventueel een bad verdragen. Het antiseptische gaaskussentje beschermt de wond en werkt tegelijkertijd bloedstelpend.

Het snelverband „Elastische Hansaplast” is op elk lichaamsdeel plooieloos aan te brengen en staat ook elke beweging toe, zonder dat het trekt of ergens in belemmert.

Zorg bijtijds elastische Hansaplast in Uw huisapotheek te hebben, opdat het bij kleine ongelukjes direct bij de hand is.

Bij apotheken en drogisten verkrijgbaar, vanaf 10 cts. Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Hansaplast elastisch

HET IDEALE SNELVERBAND.

WIJNMAAND IN DE WIJNBE

DE WIJNBERGEN VAN NOORD-ITALIË

VROUWENLEVEN

EEN FRAAI EN PRACTISCH ENSEMBLE VOOR KLEINE MEISJES

De warme wollen winterjurken van onze kinderen kiezen we liefst van gedekte kleuren: donkerblauw of bruin, donkergroen of grijs, of de een of andere gedekte ruit. En om dan aan zoo'n donkere jurk het sombere te ontnemen, maken we er 'n wit kraagje bij, al dan niet met bijpassende manchetten. Van zoo'n kraagje moeten we dan minstens twee exemplaren bezitten en liefst bevestigen we het aan de jurk met 'n paar knopen of drukkertjes, zoodat we het gemakkelijk kunnen afnemen als het gewasschen moet worden.

Ook 'n gehaakt kraagje met manchetten staat alleraardigst op 'n kinderjurk en door 'n paar verschillende stelletjes te maken kan aan een en dezelfde jurk nu en dan 'n ander aanzien worden gegeven. Heeft de jurk 'n schouderkraagje van hetzelfde materiaal, dan neemt men daarop 'n wit kraagje van hetzelfde model doch in kleiner

Sierlijke zijden kinderjurk in bananenkleur.

formaat, wat 'n heel aardig effect maakt.

Ziehier 'n paar voorbeelden voor aardige, eenvoudige wollen schooljurken met lange mouwen. De eerste heeft aan weerskanten van de smalle, gladde voorbaan vijf plooien, welke van boven door een opgestikten zak worden samen gehouden. De taille heeft 'n uitgeschulpt schouderkraagje en eenzelfde kleiner wit kraagje daar over heen. Om de taille 'n smal ceintuurtje.

De tweede jurk heeft bij de schouders 'n paar ingenaalde plooitjes. Het rokje is van voren met 'n punt opgezet en heeft 'n eenigszins rond geknipt strookje, hetwelk van voren de lijn volgt van het puntige corsage. Het lijfje wordt versierd door 'n wit kraagje.

Een praktische nieuwigheid op 't gebied van kinderkleding zijn de mantels met aparte kleine cape. Zulk 'n mantel kan gedragen worden van den vroegen herfst tot in het late voorjaar. Zijn de dagen nog tamelijk warm, dan wordt de mantel van

voren open gedragen, met revers. Wordt het iets kouder, dan knoopt men 't manteltje dicht en is het zeer koud, dan wordt de cape erbij gedragen, die rug en schouders aangenaam verwarmt.

Er zijn in dit genre verschillende modellen: eenvoudige kleine schouderkraagjes, van voren of op den linkerschouder dicht geknoopt en liefst omzoomd met 'n randje bont.

Onze afbeeldingen vertoonen een zeer fraai ensemble voor kleine meisjes, een creatie van het Parijsche modehuis Yrmone, „Directoire” gedoopt.

Voorreerst een zijden jurkje in bananenkleur. Eenvoudig van lijn, heeft deze jurk met het korte lijfje en de

Het manteltje compleet met de door zomer-hermelijn omzoomde cape, welke er extra warmte aan geeft. Eenvoudig vilten hoedje in de kleur van het geheel.

breede stolpplooien onder de twee knopenrijen iets bijzonder sierlijks, een effect waartoe zeker de originele pofmouwjes het hunne bijdragen.

De laken mantel, in de kleur van het jurkje, past zich geheel daarbij aan, vooral door de beide knopenrijen welke het manteltje, ver over elkaar, warm gesloten houden.

Ter voltooiing van het geheel, op koude dagen, is er dan nog de warme cape, omzoomd met zomer-hermelijn. De cape wordt van achteren, boven de uitspringende plooien van het manteltje, met knopen gesloten, terwijl de bijbehorende das achter in den hals losjes wordt vastgeknoopt.

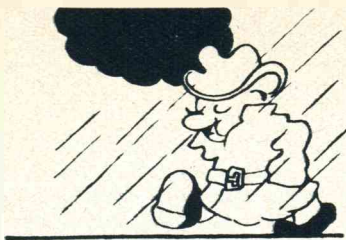
Bij dit fraaie, praktische ensemble wordt een eenvoudig, kinderlijk vilten hoedje gedragen in de kleur van jurk en mantel.

Het geheel vormt voor kleine zus 'n uitrusting zooals ze zeker door vele moeders zal worden gewenscht en nagemaakt.

PAULA DEROSE.

Laken manteltje passend bij de hierboven afgebeelde kinderjurk.

Er door moet ik,

al word ik tot op
mijn hemd toe
nat. De verdere
gevolgen worden
voorkomen door
ASPIRIN.

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-
buisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en
oranjepakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING :
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ — 15.—

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. Vraagt kosteloos
broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

DR. J. VAN VALKENBURG'S
LEVERTRAAN
— LEEUWARDEN —

UW GELUKSDAG KAN REEDS 3 NOVEMBER A.S. ZIJN!!

Dan heeft wederom de groote trekking plaats der bekende Fransche premieloterij
Credit National 1920. Verkoop in Nederland geoorloofd en gegarandeerd door
den Franschen Staat. Hoofdprijs wederom een miljoen Francs of 98.000 Gld. Verder
een groot aantal prijzen van Frs. 500.000 of 49.000 Gld., Frs. 200.000, Frs. 100.000,
Frs. 50.000 enz. Tegen storting van slechts drie gulden doet U reeds mede aan deze schit-
terende trekking en zenden wij U onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den
geheelen prijs (dus geen gedeelten). Storting voor 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks
f 13.50. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst, welke ook officieel
staat in alle groote dagbladen. Zendt nog heden postw. of girostorting No. 135173
aan de Fa. J. SANDERS, Comm. in Effecten, Hoogstr. 4, Den Haag, Tel. 116587.
Bestelt nog heden, opdat U Donderdag 3 Nov. a.s. den grooten prijs kan winnen!

Bestrijdt en verjaagt
griep, kou, influenza,
pijnen van allerlei aard
en koorts met
INFLUÏN
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
AC. ACETO-SAL
IN HANDIG DOOSJE 17 1/2 ct
VERKRIJGBAAR BIJ APOTH. EN DROGISTEN

DE MEDICIJNMEESTER, UTRECHT

Aan

alle

**vermoeide
mensen**

Neem
**NU
SANATOGEN**

in deze moeilijke tijden, die zooveel van
zenuwen en werkkraft vorderen. U
kent Sanatogen. U weet dat het al jaren
en jaren bekend is als het versterkende
middel voor de zenuwen bij uitnemend-
heid, als het krachtvoedsel voor hen, die

zich oververmoeid beginnen te
voelen.

Zenuwen zijn vreemde dingen. U
kunt er veel van vergen — te veel
zelfs en dan opeens — niets meer.
Wacht niet tot zo lang, maar begin
vandaag nog met Sanatogen — drie
maal per dag, een paar weken lang.

Sterk Uw Zenuwen met Sanatogen

dan zult ge Uw vermoeidheid spoedig
verliezen. Klachten zooals vermoeidheid,
lusteloosheid, gebrek aan eetlust, zenuw-
hoofdpijnen zullen verdwijnen, omdat
Sanatogen juist die stoffen — zuiver
melkeiwit en phosphor — toevoert,
welke onontbeerlijk zijn voor een sterke
en krachtige gezondheid.

Slapeloosheid

Overspannen zenuwen veroorzaken slape-
loosheid waardoor de gezondheid nog
verder ondermijnd wordt. Met Sanatogen

zult gij echter spoedig weer een
ongestoorde, sterkende slaap ge-
nieten, omdat Sanatogen op natuur-
lijke wijze de oorzaak van Uw
slapeloosheid — zenuwzwakte —
overwint.

Begin nog vandaag Sanatogen te
gebruiken, dan zult ge U spoedig
weer door en door gezond voelen.

SANATOGEN

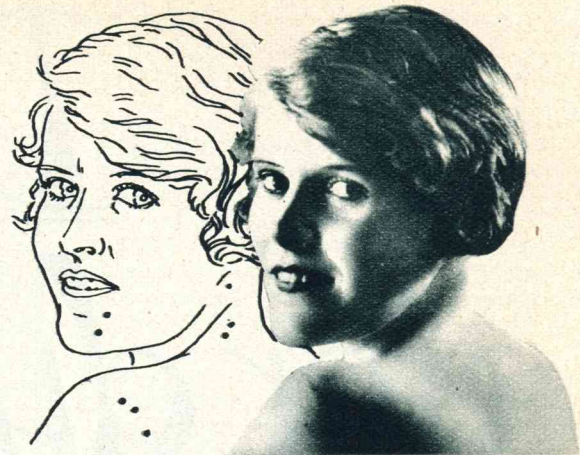
Het Zenuwsterkend Voedsel

In alle Apoth. en Drog. vanaf f 1.— per bus

**INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.**

*

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

**Vetworpjes verdwenen en -
een mooie teint door Radox!**

Er bestaat geen eenvoudiger en beter middel voor uw
huid dan Radox. Ge behoeft slechts telkens, wanneer ge
uw gezicht wast, wat Radox in 't waschwater te doen.
De zuurstof die Radox vrij maakt, verwijdert alle ver-
stoppende onzuiverheden uit de poriën en maakt de huid
zacht, frisch en gezond.

Teneinde vetworpjes te verwijderen, mengt men een
theelepel Radox in een glas goed warm water en be-
handelt hiermede de aangetaste plek eenige minuten lang.
Daarna kunt ge met een zachte, ruwe handdoek de vet-
worpjes eenvoudig wegvagen. Gebruik hierna een weinig
cold cream.

Duizenden vrouwen hebben hun mooie teint aan Radox
te danken. Waarom zoudt ook gij nog niet heden een
pak bestellen; de prijs kan voor u geen beletsel zijn.
Radox is heerlijk geperfumeerd en verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor
verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209,
Amsterdam-C.

Abonneert U op dit blad

**Als U kunt schrijven
kunt U ook TEEKENEN**

VERBETER Uw positie! Schep U
zelf een bron van inkomsten door
teekenen te leeren. Men zegt gewoonlijk,
dat iemand meer of minder „waard” is.
Geloofd U niet dat U meer „waard” zou
zijn, wanneer U kon teekenen? Hebt U
niet dikwijls spijt gehad, dat U op een
bepaald moment niet in staat was een
schets, een silhouet, een landschap of
zoo iets af te beelden? Verhoog Uw per-
soonlijke waarde! In de beoefening van
Uw werkring hebt U zonder twi-
fel meermalen op onaangename wijze de
ervaring opgedaan, dat U beter had
kunnen slagen wanneer U had kunnen
teekenen. Zou het in de hedendaagsche
tijdsomstandigheden niet verstandiger
zijn, zich een goed vak meester te maken
door meerdere kennis, hetzij als bijver-
dienste, hetzij als nieuwe broodwinning
of zelfs om zijn zinnen wat te verzetten? U
kunt, als U zich daar op toelegt, in eenige
maanden een goed tekenaar worden.
Wellicht sluimert in U een talent, waar-
van U tot heden het bestaan niet wist en
waardoor U een waar artist zoudt kun-

nen worden, of als wij met minder tevre-
den zijn, Uw brood zoudt kunnen ver-
dienen door illustratie-teekenaar voor
boeken en couranten, reclame, mode,
decoratie, caricatuur enz. Hiertoe kunt
U in staat gesteld worden door benid-
deling van den **A.B.C. Teekencursus**,
Zwart Janstraat 138, Rotterdam, die
zijn speciale methode baseert op moderne
en geheel nieuwe begrippen. Hierdoor
is het tekenonderwijs toegankelijk ge-
worden voor iedereen, die een ernstigen
wil heeft, al is de aanleg slechts matig.
De A.B.C. Teekencursus stelt U in staat,
practisch onderwijs te volgen zonder den
gewonen dagelijkse arbeid te onder-
breken, waar gij ook woont en van wel-
ken leeftijd gij ook zijt. Deze cursus geeft
behalve goed onderwijs bij elke les een
uitgebreiden persoonlijk brief met
raadgevingen van vakartisten. Hierdoor
wordt U een gelegenheid geboden om
een beslissing te nemen, waarvan mis-
schien Uw toekomst af zal hangen. Zond
onderstaanden bon heden ingevuld in,
onder bijvoeging van f 0.10 aan post-
zegels en U zult het schitterende pro-
spectus No. 1184 ontvangen op kunst-
drukpapier met teekeningen, samenge-
steld door onze eigen leerlingen en be-
vattende alle noodige inlichtingen.

A. B. C. Teekencursus
Zwart Janstraat 138
Rotterdam

Wil mij gratis en geheel vrijblijvend
PROSPECTUS

no. 1186 zenden, waarin ik alle gegevens
kan vinden van den **A.B.C. Teekencursus**.

NAAM:
(duidelijk invullen)

WOONPLAATS:
(10 ct. aan porto insluiten)

Een tekening van één onzer leerlingen
na eenige maanden studie.

De Godin der duizend Katten

I. ALS INBOORLING

DOOR

LUDWIG VON WOHL

Salaam," groette Machoeb ben Dawoed en wierp me uit zijn spleetogen een vijandigen blik toe, terwijl hij neerhurkte op den rand van de steenen balustrade.

"Je bent vroeg op je post."

"k Heb twee vreemdelingen naar Sakkara," antwoordde ik bedaard en wreef mijn rechterkuit. Die eeuwige vlooiën beten!

Machoeb ben Dawoed keek naar wat ik deed en grinnikte, zoodat zijn zwarte tandstompjes zichtbaar werden.

"Het behaagt niet aan Allah, wanneer de eene geloovige over het ongeluk van den andere spot," verklaarde ik stijf.

De brave man schoof zijn fez in zijn nek en begon op z'n hoofd te krabben. Hij deed dat grondig en opletend.

"Je kon er nu wel aan gewend wezen, Kelad. Zeker ben je dertig jaar oud."

Ik trok mijn schouders op.

Machoeb ben Dawoed had goed praten.

Hij kende en koesterde de „vaderen van den sprong" sinds zijn geboorte, die ze waarschijnlijk ook met hun tegenwoordigheid opgeluisterd hadden. En vervolgens hadden ze vreugde en smart, ieder genot en vooral het kostelijkste, den slaap, met hem gedeeld. Dat geeft een zekeren band. De vlooiën deden hem niets. En als ze, gekweld door te ergen honger, een paar maal toch beten, dan merkte hun menschenlijke provisiekamer daar niets van.

Machoeb ben Dawoed had een olifantshuid — in ieder opzicht. Zoo kwam het, dat hij van mij hetzelfde veronderstelde. Hij kon immers ook niet weten, dat ik pas sinds minder dan een half jaar zijn levenswijze met hem deelde.

Ik besloot een ander kwartier te zoeken. Said ben Saeod's vlooiën waren de bloeddorstigste, die me ooit gebeten hadden. Vanavond nog pak ik mijn rommeltje en verhuis naar Moerad Ibrahim in het Chan Chalil! 't Spreekt vanzelf, dat daar ook vlooiën zouden zijn. Maar het waren tenminste andere!

Afschuwelijk, die jeuk.

Ik begon mijn rug krachtig tegen de steenen balustrade te wrijven. Dat deed me goed.

Plotseling zag ik den blik van twee kristalheldere oogen met veel afkeer en afkeuring op mij gericht.

Bliksemsnel gehoorzaamde ik aan mijn instinct van kuddedier. Opeens stond ik kaarsrecht en in een beleefde salonhouding — ongeveer alsof ik verwachtte aan de jongedame voorgesteld te worden, die mij zoo had geprikkeld met haar heldere oogen.

De jongedame scheen dat heel merkwaardig te vinden, want haar blik werd zoo openlijk verbaasd, dat ik terstond het gevoel kreeg, alsof er iets aan mijn kleeding niet in orde was.

't Leek me zelfs alsof er een klein, geamuseerd glimlachje om haar lippen zweefde, terwijl ze de treden van het hotelterras afgang. Toen werd ik me er pas goed bewust van, dat er weer eens een werkelijk heel mooi meisje langs me heen gegaan was.

En daarna sloeg ik plotseling met mijn vuist tegen mijn voorhoofd, zoodat Machoeb ben Dawoed zijn wimperlooze oogen wijd open spalkte. Hij hield mij zeker voor „deli", voor gek, en waarachtig — op dit oogenblik had hij niet eens ongelijk.

Ik liet mijn blik over mijzelf heenglijden.

Mijn verschoten, verweerde, verbleekte oude

kaftan was goed vuil, bruin en onverzorgd staken mijn handen uit de voddige mouwen. En over mijn fez had een dronken Syriër in Said ben Saeod's herberg saus van schapenvleesch gemorst. Daarbij mijn koffiekleurig verbrand gezicht, begroeid met een weelderig uitspruitsel van baard en snor — ik kon wezenlijk geen aanspraak maken op een uiterlijk, geschikt voor een salon.

Sinds zes maanden had ik dezen kaftan nu al aan — leidde reizigers naar Luxor en Assoean, naar Sakkara en El Barrasch en trakteerde ze op het gebruikelijke mengelmoe van data uit de geschiedenis, sentimenteel gezwets en goedkope aardigheden, zoodat de slachtoffers in „Homespun" of „Loden" tot belangstelling en lachen gebracht werden en last not least tot meer of minder royale fooien. Ik deed dat heelemaal in goede orde — ik had mijn permissie van de Egyptische regeering in den zak.

Anders zou het al vanwege den concurrentienijd van mijn talrijke en dierbare collega's niet mogelijk geweest zijn.

Sinds zes maanden leefde ik van wat de Arabische gaarkeuken in de kleine kromme steegjes van Cairo opleveren, sliep in innige gemeenschap met alle mogelijke soorten van zesbeenige schepsels en dompelde me elken dag dieper onder in de wereld van het ware Oosten, die zoo ver is, zoo oneindig ver verwijderd van datgene, waarvoor de globetrotter, de toerist haar houdt, die het Shepherd-hotel, de Sphinx en de Pyramiden, en ten hoogste ook nog het restaurant Groppi bezoekt en daarmee meent Egypte te kennen.

Ik had voor eenigen tijd aan de Engelsche regeering — eigenlijk bijna bij ongeluk — een niet onbelangrijken dienst bewezen — daar beneden in Nigeria — en ze hadden me gevraagd, waarmee ze mij een plezier konden doen.

Ik hoorde eerst iets over een ridderorde — ook over een cheque werd gesproken. Maar daarvoor bedankte ik en vroeg permissie om een jaar lang, voorzien van Egyptische papieren, onder de bevolking van inboorlingen te mogen leven.

Een studie voor mijn boeken.

Men vond het een weinig krankzinnig en haalde de schouders op. Zeker lachten ze me ook uit.

Sir George Titsmaurice, de sirdar, die mij op de lunch gevraagd had, wond er zich zelfs over op.

„Ik begrijp u in 't geheel niet, Norton. U weet, dat men u een hooge onderscheiding of een cheque in ponden van vier cijfers, wil geven, en dan vraagt u om zooiets krankzinnigs! Wat hebt u er in 's hemelsnaam aan een jaar lang in bedorven olie gekookt voedsel te eten, u te laten opeten door het ongedierte en in de spelonken samen te komen met allerlei gespuis, waarbij u geen minuut zeker bent van uw leven! Hicks zei me zooiets, dat u zich wilt verkleeden als Arabier — dat is natuurlijk nonsens. Ze zullen terstond weten, dat u een Europeaan bent en hoogstens dubbel wantrouwend zijn. Neen, ik denk er niet aan om een goed woordje te doen voor uw plan — in uw eigen belang niet — wij hebben later maar den last met den Duitschen consul. Dank je hartelijk. Wanneer u meer wilt te weten komen over dit dekselsche land, dan Cook of zelfs uw uitstekende Baedeker u zeggen kan, zal ik u kapitein Hicks

van de Schotsche Hooglanders sturen — die kent Egypte als zijn eigen zak. Praat u een paar uur met hem, en u weet meer, dan u in een jaar zelf had kunnen beleven."

Bescheiden merkte ik op, dat ik met alle respect voor de zeker voortreffelijke eigenschappen van kapitein Hicks toch liever op mijn eigen oordeel afging, en haalde me daardoor bijna de ernstige ongenade van Zijne Excellentie op den hals. Maar ik kreeg tenminste een audiëntie voor den volgenden dag. Om elf uur.

Om elf uur den volgenden dag verscheen een bruine knecht in fez en kaftan bij Zijne Excellentie en bracht de boodschap, dat Norton Effendi helaas niet kon komen, omdat hij volledig dronken was.

Zijne Excellentie schudde in matelooze verbluffheid zijn grijze hoofd en wilde juist van den kerel, die op den koop toe nog brutaal grinnikte ook, op scherpen toon een verklaring eischen, toen deze zijn fez afnam.

Er kwam blond haar te voorschijn.

Ik had het nog niet geverfd, daar ik nog niet wist, of hij zijn toestemming zou geven.

„Geloof u nu, dat ik mijn rol kan spelen, sir George?" vroeg ik.

En Zijne Excellentie, de sirdar, liet zich in den eersten den besten stoel neervallen terwijl hij de tranen van het lachen uit zijn oogen veegde.

Vervolgens hadden we een kort maar opgewekt onderhoud, dat ermee eindigde, dat ik zijn toestemming kreeg.

„Maar weest u voorzichtig, beste Mr. Norton, 't is hier een drommelsch land, en ofschoon ik er altijd den grootsten hekel aan heb gehad om den ongeluksprofet uit te hangen.... er zijn hier massa's dingen, waar een goede Engelschman nog geen vermoeden van heeft, al heeft hij zijn heele leven hier doorgebracht."

De oude heer werd bepaald ernstig.

„Wonderlijke dingen, mr. Norton — ik zou u allerlei kunnen vertellen...."

Hij hield op.

„Well — u moet in elk geval een papier onder-teekenen, dat de regeering voor den duur van uw verblijf hier ontslagen is van alle verantwoordelijkheid voor u."

„Dat spreekt vanzelf."

„Ik heb nog altijd het gevoel, dat u de zaak te licht opneemt — het kan zeer gevaarlijk worden, gelooft u dat maar van een ouden soldaat."

„Ik dank u voor uw vriendelijkheid, Excellentie."

Twee dagen later nam Kelad ben Shorak, wien geen mensch het kon aanzien, dat hij Frank Norton was, zijn intrek in een kleinen Khan (herberg) van de Muskiwijk en begon, zonder aandacht te schenken aan de woedende blikken en meer of minder zachte vloeken van de concurrentie, elken morgen post te vatten voor het terras van het Shepherd-hotel, en zich aan de vreemdelingen als gids aan te bieden in 't allerzondigste Engelsch, Fransch of Duitsch. Hierbij spreidde ik eerst een zoo verbazingwekkend gebrek aan zielkundige fijngevoeligheid en algemeene menschenkennis ten toon, dat mijn collega's mij diep verachtten, en ik een veel mindere opinie van mezelf kreeg. Maar het is inderdaad geen kleinigheid om het een gewonen gladgeschoren heer op tien pas afstand aan te zien of hij getrouwd is of vrijgezel, Engelschman of Amerikaan, kenner van Egypte of groen!

Een Franschman moet heel anders behandeld worden dan een Italiaan, een Duitscher wil gevoelvollen verklaringen hooren, waar de Yankee

No. 1

maling aan heeft, die op zijn beurt weer niet genoeg getallen kan vernemen.

Het luistert daarbij niet zoo nauw, men moet alleen oppassen om niet bij ongeluk binnen een half uur voor hetzelfde gebouw of hetzelfde standbeeld verschillende maten aan te geven. Dat neemt de Yankee kwalijk, zooals de Duitser niet kan velen, dat men zijn neus snuit terwijl hij met open mond en diep-wijsgeerigen blik voor de Sphinx staat.

Pas langzamerhand leerde ik alle maniertjes en trucs, alle slimmigheden en finesses van mijn nieuwe collega's kennen, en tegelijk daarmee hun heele geweldige hebzucht.

In mijn vrije uren zwierf ik in alle mogelijke hoeken en gaten van de reuzenstad rond, leerde Syriërs, Druzen, Arabieren, Kopten, Chaldeeërs, Jezidi, Indiërs, Joden en Chinezen kennen, speelde met ieder zijn nationale spel, wisselde met ieder in de taal van zijn land scheldwoorden, omdat ik bij datzelfde spel strijk en zet bedrogen werd. — De gewone scheldwoorden van iedere taal moet een mensch tenminste kennen — soms is dat nog noodiger dan de begroetingswoorden.

Ik leerde de handelsgebruiken van Grieken en Levantijnen kennen, en werd drie dagen in 't cachot gestopt omdat ik een brutalen kerel, die het een meisje lastig maakte, een paar draaien om de ooren gaf, en niet wist, dat het een politieambtenaar in burger was.

Dat waren de eerste zes weken.

Daarna trof ik menschen, die vrouwen in me stelden en door hen kwam ik allerlei te weten, zag ik allerlei, wat misschien nooit een Europeaan behalve ik te zien kreeg.

Dingen, waardoor Egypte meer voor me werd dan een land, waar men een reisje naar toe maakt.

Voor veel daarvan kan ik ook nu nog geen verklaring vinden, en sommige dingen zal ik zeker niet vertellen, daar pas ik wel voor op.

Er bestaan dingen, waar men over zwijgen moet, en al ben ik er ook ver van verwijderd om serieus te peinen over occultisme, spiritisme en dergelijke zaken, toch ben ik te diep in het wezen van het Oosten doorgedrongen, om niet te weten, dat voor verschillende zeldzame verschijnselen de naam nog niet gevonden is.

Al heeft het Oosten 's nachts veel angstigheids en griezeligs — naast onwaarschijnlijke, sprookjesachtige schoonheid — overdag is het vroolijk, rustig en vol levensgenot. De armzalige kameeldrijver, die zijn dadels eet uit de kap van zijn kaik, geniet meer van zijn karig maal dan menig clublid bij ons van een diner met twaalf gangen.

En het prachtige, door niets te verstoren geduld van den Oosterling, de volstrekte onmogelijkheid om zich in zijn eigen gezelschap te vervelen — deze eigenschap is hemelsbreed verwijderd van de indolentie, waarvan het Westen zijn oudere zuster zoo gaarne beticht — deze voortreffelijke eigenschap doet hem het urenlang op één plaats uithouden, die de Europeaan, springend van onrust en haast, na vijf minuten zou verlaten hebben.

Het wil wat zeggen om vijf of zes uur voor het terras van het Shephard-hotel te staan — of hoogstens te hurken — en op een gelegenheid te wachten.

Men heeft geen rood en wit gestreept zonnescherm boven zich, zooals de elegante blanke dames en heeren, die boven op het wereldberoemde terras hun ijs eten en hun Turksche koffie drinken.

De zon brandt onbarmhartig op de fez en als ik niet een zoo uitstekend verfmiddel gebruikt had, zouden er zeker zwarte strepen over mijn gezicht gelopen hebben.

Maar ik leerde zien....

Ik had niet meer het door elkaar golvende, woelige straatleven van Caïro voor me met zijn legers van ezels en auto's, de schreeuwerige kleuren-

Caïro: een straatscène voor de beroemde Blaauwe Moskee.

pracht van lange gewaden, de geweldige tegenstelling van honderden volkeren en rasvermengingen.... dat een feest is voor de oogen van den vreemdeling. Ik zag de zenuwachtigheid van mijnheer Plastiras, die naar de katoenbeurs moest.

Ja, ja — dat werd vandaag een kwade dag — alle kranten waren er vol van.

Ik zag de vadsige tevredenheid van sluwe Levantijsche zakenlui, het onrustige flitsen in de zwarte oogen van twee zwaargesluisde vrouwen, die volgens Egyptisch gebruik de sluiersgesp op den neuswortel droegen. Ik zag een paar kennissen uit het gilde der zakkenrollers — die zijn wel heel talrijk.

De eerwaardige oude heer in fez en kaftan, die er uitzag, alsof hij geen vlieg zou kwaad doen, was de eigenaar van een berucht speelhuis in de Shoebra-wijk. De dame in de schitterend gelakte Rolls-Royce naast dien geelachtigen heer met dikke zwarte wenkbrauwen had nog pas hashish geroookt in het lokaal van Achmed ben Suleiman, tot ze er bewusteloos van werd. Ik kende die inrichting zeer goed. Op den weg hierheen was ik ze juist gepasseerd. En als iederen keer had ik weer de nieuwsgierigheid gevoeld om dat wonderlijke kruid eindelijk eens te leeren kennen.

Steeds weer andere menschenlevens drongen

langs me heen, of gleden op geruischlooze banden naar de Esbekiëk, wier palmen hoogmoedig en zwijgend in het koeltje heen en weer bewogen.

Van tijd tot tijd streek een sterkere windvlaag door de kronen en dan bogen ze naar elkaar toe en schenen de koppen te zamen te steken om te kletsen — zooals de menschen twintig meter onder hen.

Een forsche, wat corpulente heer kwam de hoteltrap af. Hij had de groenige huidskleur van den Syriër en droeg een zwart baardje om zijn te dikke lippen.

Habib Effendi.

„Hé — Kelad!”

Ik boog beleefd. „Salaam, Effendi (heer), — Gods zegen zij met u! Wat wenscht ge?”

„Je moet terstond met me meegaan. Er wacht een groote mijnheer op je — hij zal je werk voor de volgende dagen geven.”

„Ik kan niet komen, Effendi — ik wacht op twee Engelschen, die me gehuurd hebben.”

„Je bent dom als een muilezel, Kelad,” zoo mengde Machoeb ben Dawoed zich in het gesprek en gebaarde opgewonden met zijn vuile handen. „Waarom sta je daar nog en laat den verheven heer wachten? — Ben ik er niet, om de Engelschen van je over te nemen?”

Ik aarzelde — overlegde nog — voor een onzekere zaak moet men geen zekere opgeven. Bovendien moest de brave Machoeb ben Dawoed op zijn nummer gezet worden. Hij vergiste zich in den toon en had geen takt.

„'t Is goed,” zei ik knorrig. „Je bent een stuk afval, Machoeb, en je snor is als een stuk ezelsmest. Als het niet was vanwege den verheven Effendi, die haast heeft, dan zou ik je —”

„Goed, goed,” zei Habib Effendi haastig. Een ruzie tusschen gidsen kan urenlang duren.

„Vooruit, Kelad!”

Machoeb ben Dawoed zond me, diep beleedigd als hij was, eenige scheldwoorden na, maar hij grinnikte erbij.

Niets doet zoo goed als een klein woordgevecht in het lieve Oosten.

Terwijl ik Habib Effendi naar de hal volgde, brak ik er mijn hoofd over, welke ongewone omstandigheid hem wel had weerhouden om op dezen tijd in de beurs te zijn. Habib Effendi wenkte joviaal naar een hoek, waar nu een lange, pezige gedaante uit een clubfauteuil oprees.

„Mahmoed Bey's vrouw houdt van avond „Tsar,”” fluisterde Habib in mijn oor. „Ik heb aan den Zweed beloofd dat hij het te zien zal krijgen. De tuinman van Mahmoed Bey heeft bakshish (een

fooi) gekregen. Jij moet den vreemdeling er heen brengen.”

Verschrikt deed ik een stap achteruit.

„Ge moet nu verstand verloren hebben, Effendi — wallahi!”

II. TIMSKJÖLD ZOEKT EEN SENSATIE

„Stil!” fluisterde de Syriër.

De lange, pezige heer kwam op ons af.

Hij was een echte Noorderling, een prachtige reus van een kerel, misschien 25 jaar oud, met een frisch, sympathiek gezicht en bepaald onbeschaamd blonde haren en blauwe oogen.

Een uithangbord, een reclameplaat voor zijn land.

„Dat is de man, die u er heen zal brengen,” zeide Habib Effendi op een toon van achting.

In het Zweedsch.

Ofschoon ik wist, hoeveel talen de kooplui van de Middellandsche zee kennen en kennen moeten, was ik toch verbaasd, dat Habib Effendi Zweedsch sprak.

Het paste dan ook volstrekt niet bij hem.

„In 't eerst heeft hij 't zelfs rechtstreeks geweigerd — daar kunt u uit zien, dat de zaak niet heelemaal zonder gevaar is.”

De blonde heer haalde zijn schouders op.

„Gevaarlijk zijn altijd alleen maar de onverwachte gebeurtenissen.”

De Syriër wiegde zijn hoofd heen en weer.

„U boft erg, mijnheer Timskjöld. Weinig, heel weinig Europeanen hebben ooit „Tsar” gezien — vijf of zes misschien — zeker niet veel meer.”

„Des te beter — ik ben u werkelijk zeer dankbaar, dat u mij de gelegenheid verschaft heeft. Heel knap van u!”

Habib Effendi, de eigenaar van een miljoen Egyptische ponden, een prachtige villa en drie auto's, glimlachte gevleid.

Hij boog.

Ik begon te denken, dat mijnheer Timskjöld de Zweedsche kroonprins moest wezen. Incognito. Habib Effendi was zoo allervoorkomendst tegen hem.

„Wat is dan toch eigenlijk die Sar of Tsar, of hoe het heeten moge?” vroeg de Zweed. „U hebt er mij nog niets over gezegd!”

Habib Effendi trok diepe rimpels in zijn voorhoofd. Daarbij glimlachte hij als een half dozijn Sphinxen.

„U zult het immers zien, beste vriend,” sprak hij langgerekt. „Waarom zou ik den indruk al van te voren wegnemen! Het maakt veel meer indruk, als men niet is voorbereid. We spreken elkaar morgen, en dan zal ik het u verklaren — als uw gids het dan al niet gedaan heeft.”

„Wat moet de gids eigenlijk doen?”

Timskjöld liet zijn blik vluchtig over mij heen glijden.

„Is het dan buiten Caïro?”

„Volstrekt niet. 't Is aan den overkant van de groote Nijlbrug — in Ghezira. Maar ik moet weten dat u een man van het land bij u heeft. U hebt veel temperament, waarde vriend, en ik zou niet graag in den toestand komen, aan uw vader in Stockholm te moeten schrijven, dat u verongelukt bent — en tenslotte door mijn schuld!”

De reus lachte met zijn handen in zijn broekzakken.

„Onnoodige zorg! 'k Ben geen zuigeling. En bovendien — gelooft u heusch, dat dit bruine mannetje me van nut zou wezen, als het werkelijk mis ging? Dat gespuis gaat dan toch aanstonds aan den haal!”

Ik vertrok natuurlijk geen spier.

„Zoo erg zal het toch niet worden, hoop ik,” zei de Syriër. „Daar heb ik eerlijk gezegd heel niet aan gedacht. Maar voor uiteenzettingen, verklaringen ingeval van misverstand — u spreekt toch geen Arabisch, mijnheer Timskjöld, of wel?”

„Heelemaal niet. En die kolossale taal zal ik ook wel nooit leren! Eenvoudig meervoud, dubbel meervoud, gebroken meervoud — oef — wie 't niet als zuigeling geleerd heeft, onthoudt dat niet meer. Nu, wat mij betreft is het goed. De brave — hoe heet hij?”

„Kelad ben Shorak.”

„Dus de brave Kelad ben Schobbejak —”

„Shorak.”

„Pardon, Shorak moet maar meegaan. Wanneer gaan we?”

„Ik denk zoo vanavond om half negen. Komt u dat gelegen?”

„Uitstekend, zegt u hem — nee, ik zal 't hem zelf zeggen. Hij spreekt toch Engelsch?”

„Natuurlijk, mijnheer Timskjöld.”

„Nu dan — wees vanavond om half negen voor het hotel,” commandeerde hij in 't Engelsch.

„Ik huur je voor vandaag en morgen.”

„Een pond voor morgen — drie pond voor vanavond, Effendi,” zei ik met een buiging. „En voor vanavond draagt de Effendi de verantwoording.”

Habib Effendi deed zijn mond al open om alle vervloeking van den Koran op mijn hoofd te doen neerkomen om mijn onbeschaamde eischen.

Maar Timskjöld maakte een afwerend gebaar en knikte.

„Niet te veel, als ik goed bediend word,” zeide hij en slenterde met den Syriër weer naar achter in de hal terug. Alleen ging ik weer de trap van het terras af.

Machoeb ben Dawoed was weg.

Mr. en mrs. Hodge van kamer 124 waren dus gekomen. Ik probeerde bij mijzelf uit te vinden, hoe ik er toe gekomen was om toe te geven aan Habib Effendi.

Het was volkomen onzin, misdadige onzin, om een volledig vreemd en met het land onbekend mensch naar een „Tsar” te brengen.

Voor drie maanden hadden ze het lijk van den jongen Wilkinson uit den Nijl opgehaald, en bij de rechtszitting was gebleken, dat hij 't laatst in vriendenkring had verkondigd, dat hij nu eindelijk eens „Tsar” zou te zien krijgen. Mijzelf was het pas een enkelen keer gelukt en ik was daarbij heel voorzichtig geweest.

Bovendien was het bij mij niet zoo riskant geweest als dezen keer, in het huis van Mahmoed Bey!

Mahmoed Bey stond vlak voor zijn benoeming tot Pasha — tenminste dat beweerde Haram ben Sibsi, de tapijthandelaar, wiens broer portier aan het Ministerie van Binnenlandsche Zaken was.

De Bey had een groote villa in Ghezira aan den overkant van den Nijl en, zooals vanzelf spreekt, een uitgebreid personeel.

Er is verschil tusschen „Tsar” en „Tsar” en de arme jonge Wilkinson had dat te voelen gekregen. Maar deze Timskjöld was er een naar mijn hart — zoo zag hij er tenminste uit. Daar kwam nog bij, dat ik nieuwsgierig was, wie en wat hij wel mocht zijn.

De groote Habib Effendi had immers bijna voor hem gekropen.

En tenslotte — en dat was wel de hoofdrede — had ik zelf den grootsten lust om nog eens de „plechtigheid” te zien te krijgen.

Maar ook voor den inhoorling is dat niet zoo eenvoudig. Tenminste niet voor een man.

Hier deed zich nu de gelegenheid voor.

Ik hurkte juist weer op de steenen balustrade en begon te overleggen, of ik nog een beetje zou soezen in de nu milder geworden zon of naar Jacob Azriel in de Sharia es Sikkit zou gaan, waar je een heerlijke soep van ingewanden met roode peper en stukjes pompoen kan krijgen — toen een groote Packard van tachtig paardekrachten voorreed.

Een magere, buitengewoon lange heer met een zwarte snor, die een fez droeg, hielp eenjongedame uitstappen.

Het was een heel knappe jongedame en ik herkende haar als dezelfde, die me zoo verbaasd had opgenomen toen ze het hotel uitkwam.

De heer was Mahmoed Bey, die het toezicht had over de antiquiteiten van heel Egypte.

„Ik ben u zeer dankbaar,” zeide zij, toen ze mij passeerden.

„Voor mij was het een genoegen, miss Hilgen,” antwoordde Mahmoed Bey's zachte diepe stem. „Morgen moet u de citadel zien en de graven van de Kaliefen. Het is erg jammer, dat ik u daar niet heen kan brengen — maar ik moet voor dienstzaken naar Alexandrië. Wanneer u —”

Zij verdwenen in den ingang van het hotel.

Miss Hilgen, had hij gezegd.

De naam klomk Duitsch, en nu pas viel me ook een licht Duitsch accent in haar Engelsch op, het was dan ook nauwelijks hoorbaar.

Ik was blij.

Een werkelijk decoratieve landgenoot, waarop een mensch trotsch kon wezen.

In het buitenland — in het Oosten meer nog dan ergens anders — voelt een mensch zich niet zonder reden altijd eenigermate medeverantwoordelijk voor zijn landslui.

Hun goed gedrag is ons goed gedrag, hun dwaze streken zijn onze dwaze streken.

Mahmoed Bey interesseerde zich voor haar — wat zou daar de reden wel van wezen? Mahmoed Bey was een Grandseigneur. Zeker was de zorg voor haar hem door het een of andere Departement opgedragen en hij leidde haar nu langs de bezienswaardigheden.

Mevrouw Nymet Ferideh, Mahmoed Bey's schoone echtgenoot, voelde anders niet veel voor zulke dienst-uitstapjes. Men zei, dat ze zeer jaloersch was.

Vanavond hield ze dus „Tsar”.

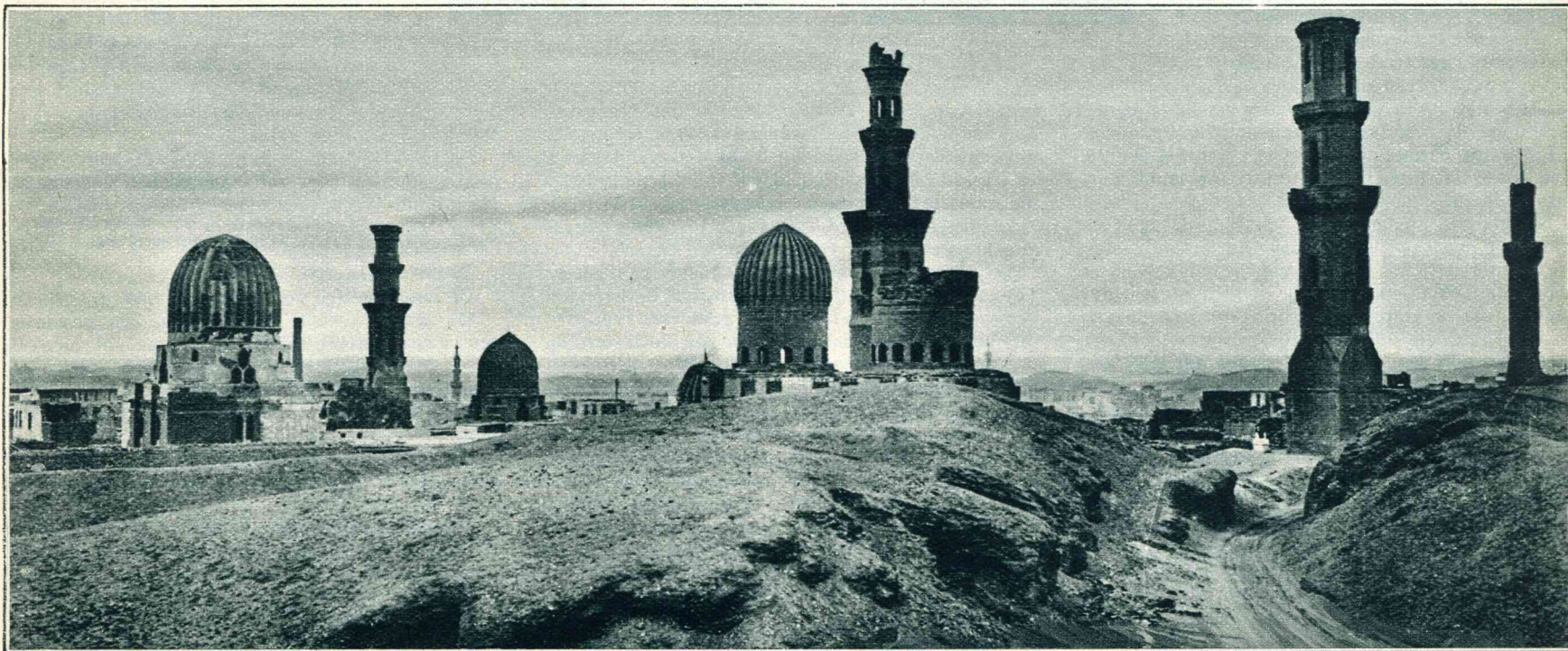
Zou Mahmoed Bey daarvan afweten?

Dat was onwaarschijnlijk.

Ik hield op met mijn beschouwingen, ging naar Jacob Azriel in de Sharia es Sikkit en at ingewandssoep en kebab, schijven lamsvleesch.

Klokslag half negen stond ik weer voor het hotel. Intusschen had de hemel een andere kleur gekregen, zelfs verscheidene andere kleuren.

(Wordt voortgezet)

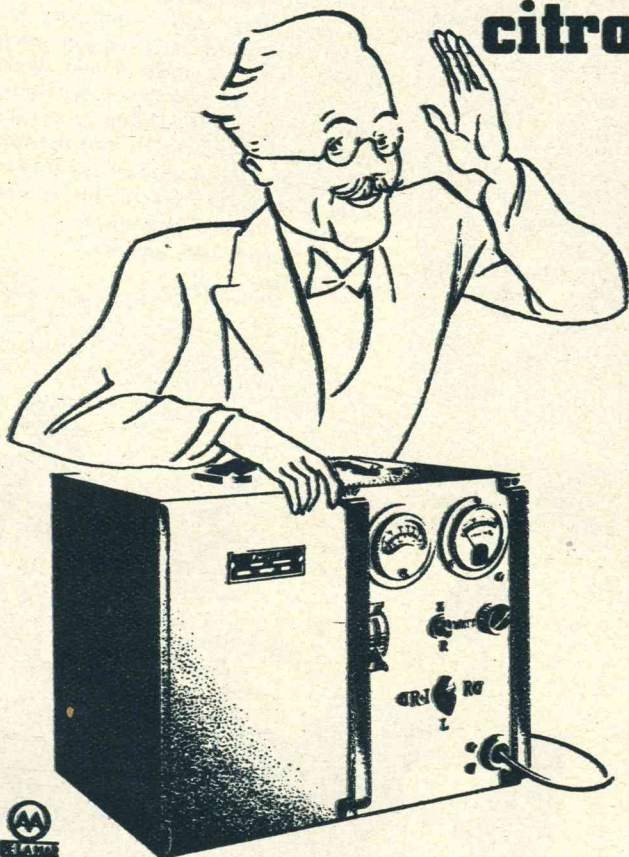
Cairo: de fantastische grafteekens der Mamelukken, de vroegere Turksche en Tsjerkessische slaven, die in de middeleeuwen zich van de regeering meester maakten en vijf eeuwen lang een groote rol in de Egyptische historie speelden.

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

PHILIPS „Argenta”

U laat zich knollen voor citroenen verkopen ...

wanneer U, denkende een goedkope, zuinige lamp te kopen, in werkelijkheid thuis komt met een lamp, waarvan wel de aanschaffingsprijs gering is, maar waarvan de lichtsterkte alles te wensen over laat. Een vergelijking van de hoeveelheid uitgestraald licht van een Philipslamp met die van een gelijk-gestempelde zoogenaamd „goedkope” lamp toont meestal aan, dat de Philipslamp van 20 tot zelfs 100 % meer licht geeft.

Als U een lamp koopt is het om licht, goed licht, te hebben. Weet U evenwel, dat gemiddeld de kosten van het stroomverbruik van een gloeilamp tijdens haar levensduur 10 tot 20 maal den aanschaffingsprijs van de lamp bedragen? Beseft U wel, dat het U 10 tot 20 gulden aan te hoog stroomverbruik per lamp kan schelen, wanneer U uit verkeerd begrepen zuinigheid een zoogenaamd „goedkope” lamp in plaats van een stroombesparende Philipslamp koopt, die misschien enkele dubbeltjes duurder is?

Weet vooral goed, dat bij de aanschaffing van gloeilampen de zuinigheid de wijsheid niet moet bedriegen. Indien met één artikel dan is wel hier Goedkoop Duurkoop!

In veel gevallen is een cadeau-gegeven zoogenaamd „goedkope” lamp, verpakt in een bankbiljet van 10 gulden, nog duurder dan een Philipslamp, gekocht tegen den normalen prijs.

Dat toont de man met den photometer dagelijks aan, want die photometerman vraagt niet: „Is die lamp goedkoop?”, maar: „Brandt die lamp goedkoop?”

Wij zijn dan ook bereid, iederen consument die minstens 25 lampen per jaar gebruikt, zelf metingen met het hierbij afgebeelde apparaat te laten verrichten, waarbij hem in één oogopslag zal worden aangetoond, welke enorme voordeelen het gebruik van Philipslampen oplevert.

De vergelijkende metingen kunnen verricht worden in zijn eigen woning of bedrijf met Philipslampen en zoogenaamd „goedkope” lampen, beide uit zijn eigen voorraad, als waarborg voor een neutrale vergelijking.

COUPON

Aan de N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken Verkoopafdeling Nederland en Koloniën
EINDHOVEN.

Verzoeken

mij Uw brochure over een doelmatige en economische verlichting: „Licht in Uw woning” gratis en franco te doen toekomen.

bij mij als verbruiker van minstens vijf en twintig lampen per jaar, een lichtmeting te doen verrichten.

(Doorstrepen wat niet verlangd wordt)

97-4

Naam: _____ Adres: _____

PHILIPS lampen besparen méér op Uw stroomrekening dan haar aanschaffingsprijs bedraagt

PHILIPS „Argenta”

„Argenta”

Hockeyspelende dames in actie. Spelkies uit den wedstrijd Rood Wit-Hilversum te Haarlem, welke in een 3-1-overwinning voor de Haarlemsche dames eindigde. Aanval op het Hilversumsche doel.

SPORT VAN ZONDAG

Onze tweede klassers in actie. Moment uit den wedstrijd D.E.C.—Zeeburgia. Voor het doel der gasten

R.C.H. klopt A.D.O. met 3-2. Spelmoment uit deze match. Een valpartij voor het Haagsche doel.

D.T.V. en Westerkwartier bekampen elkaar. Nog een spelkiesje uit den met 6-3 door D.T.V. gewonnen wedstrijd. Aanval op de korf van Westerkwartier.

De kampioensrit van de K.N.M.V. over 900 K.M. De ridders hadden met zeer zware terreinomstandigheden te kampen. Op onze kiek één der deelnemers op een Drentschen landweg.

In een min of meer eigenaardigen wedstrijd heeft Ajax een klinkende overwinning behaald op de Koogers, die beter speelden dan de voor hen zoo nadeelige uitslag zou doen vermoeden.

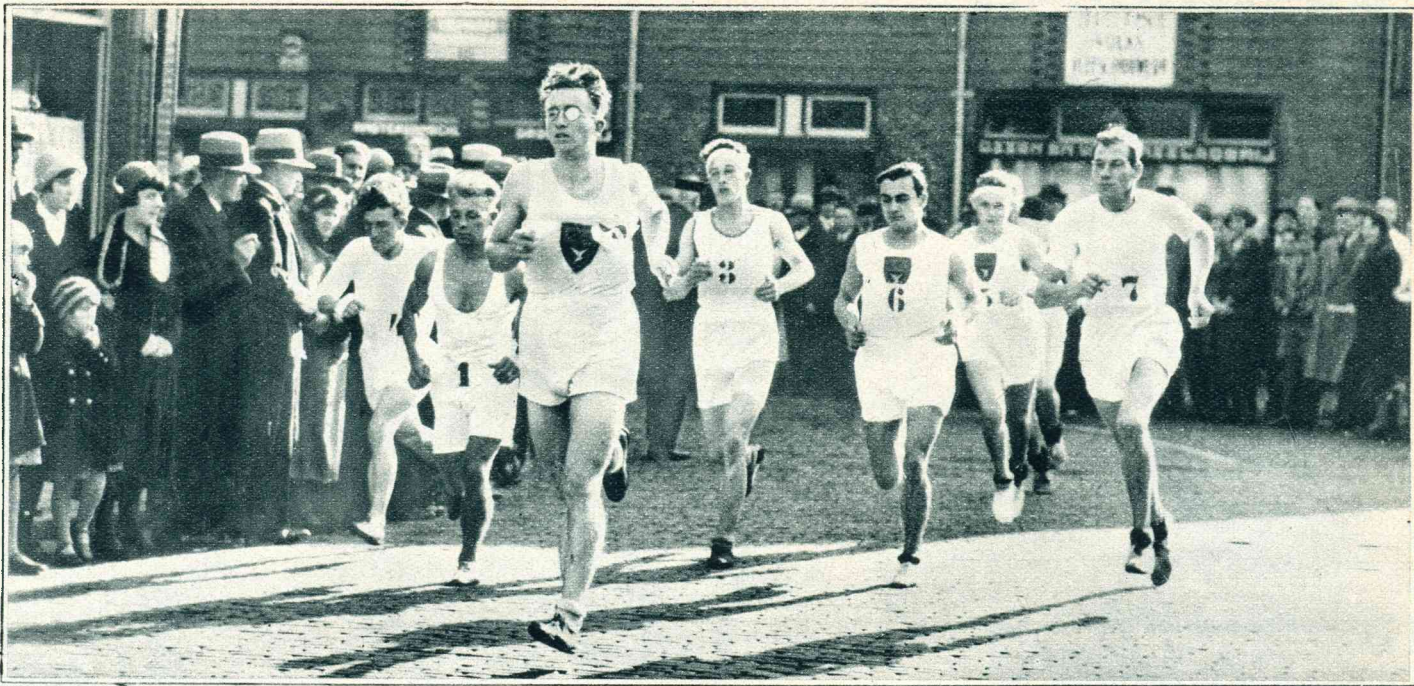
Of Ajax nu weer zijn ouden vorm terug heeft? Er waren momenten, tijdens welke men moeilijk anders kon veronderstellen, doch dan zakte het spelpeil weer en kwam niet boven het middelmatige uit.

Natuurlijk drukte het slechte weer zijn stempel ook in groote mate op het spel. Er waren tijdens de tweede helft oogenblikken, dat de strijd nauwelijks behoorlijk te volgen was. De regen maakte het veld zeer zwaar en hoewel de Ajacieden jaar in jaar uit in zoo'n compacte moddermassa hebben geworsteld, zien wij hen toch maar liever op een goed droog terrein aan den gang.

Zoo zijn er weer twee kostbare puntjes binnen. De Stormvogels hebben er echter altijd nog drie meer en de resultaten van deze kranige IJmuidensche ploeg zijn van dien aard, dat het Ajax moeilijk zal vallen het verschil in te loopen. Kans er toe krijgen de Meerbewoners intusschen nog genoeg.

Blauw Wit heeft eindelijk ook den eersten oogst binnen. Gelukkig, want die nul zou waarachtig ons vertrouwen in de zebra-ploeg nog aan het wankelen hebben gebracht. Nu gaan we natuurlijk verder bergopwaarts. Er is trouwens geen enkele reden om aan Blauw Wit te twifelen, gezien de nul, waarvan wij hierboven spraken, slechts het gevolg was van twee verloren wedstrijden. Nu het eerste puntje buiten de stad binnengehaald is, kunnen de stadionmuren spoedig getuigen zijn van de eerste overwinning. Dat spreken we vast maar af.

Te Zaandam werden Zondag j.l. door Olympia nationale wegwedstrijden georganiseerd. Start van den wedstrijd 20 K.M. hardloopen.

Een spannende wedstrijd tusschen R.C.H. en A.D.O. te Heemstede. Afgeslagen aanval op het doel der Hagenaars.

D.E.C. op eigen terrein met 2-6 door Zeeburgia geklopt. Spelkiek uit deze match voor het doel van D.E.C. De aanval der Whites wordt afgeslagen.

In het kamp der tweede-klassers is er volop leven in de brouwerij. In 2a heeft Zeeburgia weer de beste papieren. De Zeeburgianen hebben den plaatselijken strijd tegen D.E.C. met niet minder dan 6—2 gewonnen — op D.E.C.'s veld nog wel — en daar E.D.O. weer een klein slippertje maakte, is het aantal punten van de concurrenten weer gelijk. Ook Kinheim heeft zich inmiddels gemeld en zal trachten als Dritte im Bunde te blijven fungeren.

In de andere afdeling loopt de wagen minder gesmeerd. D.W.S. was n.l. Zondag j.l. den schrik van de nederlaag tegen Bloemendaal nog niet te hoven en liet zich thans in Alphen een punt afhandig maken. Daar zoowel H.F.C. als Velox wonnen, bedraagt de achterstand der Polderbewoners thans twee punten.

Spartaan was van plan om zijn buurlui een handje te helpen en heeft ook werkelijk zeer zijn best gedaan. Velox heeft bijna anderhalf uur moeten kampen om het ééne beslissende goaltje langs Oerlemans te jagen. Het wordt nu echter tijd dat de Spartanen weer eens aan een overwinning gaan denken. Precies hetzelfde kan van A.F.C. worden gezegd. Ondanks het goede begin der roodbaadjes bedraagt het aantal punten nog slechts vier. Dit is uit vijf wedstrijden nu wel zoo slecht niet, doch de hekkensluiters, Baarn, hebben er ook reeds twee. En van dit Baarn kon A.F.C. Zondag niet winnen. Een gelijk spel was het resultaat van dezen vrij rumoerigen kamp aan den Zuidelijken Wandelweg.

Op de Sintelbaan werd Zondag het rugbyseizoen geopend met een match tusschen de beide plaatselijke clubs, A.A.C. en A.R.V.C. Een der meest in beeld gebrachte spelmomenten. De scrum.

VERBODEN BEWEGINGEN

514

DE leelijke overtollige haartjes waaraan gij hardnekkig vasthoudt ze te behouden, belemmeren U in Uwe natuurlijke bewegingen (zooals de armen opheffen) en doen U onbehoorlijk en belachelijk schijnen. Maar U zult zeggen; hoe meer men scheert hoe meer en zichtbaarder ze terugkomen. Scheert U dus niet, doch gebruikt Eau Taky! Dit water doet in minder dan twee minuten alle overtollige haren verdwijnen met wortel en al. Eau Taky heeft op alle crèmes dat voordeel, dat het afdoende is, sneller werkt, proper is en geen onwelriekende lucht na laat, en de huid niet irriteert. Overal verkrijgbaar tegen den prijs van Fl. 1.25 per flacon.

Generaal Agent:

Kuypers & Co,
Prinsengracht 983,
Amsterdam.

Slank worden, langzaam maar zeker.

Het kan door Duizenden bevestigd worden, dat men door Facil-Pastilles weer slank worden kan, en wel zonder diët en zonder het minste gevaar voor de gezondheid. Maar vergeet niet, dat alleen een langzaam, geleidelijk gewichtsverlies onschadelijk is. Daarom mag een vermageringskuur slechts met Facil-Pastilles gedaan worden, die juist gebaseerd zijn op het principe van „geleidelijk gewichtsverlies”.

Facil-Pastilles zijn verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

VAN RIJN'S
Utrecht De Beste **MOSTERD**

Everlasting 100% gewicht

„Niet-
waar, zusje,
wat 'n groote knot!
Daar kan moeder haast
al een heel truitje voor
je uit breien. 't Is immers
zoo'n zware knot Ever-
lasting.”

Iedere knot Everlasting
weegt gegaran-
deerd 100
gram.

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in méérkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de origineele kleuren.

Everlasting

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste 6 busjes BOOM's Asthmapoeder. Ik moet ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor 'n zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.”

Boom's Asthmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanvr. gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12

DOOR 'T GEBRUIK VAN
NIVA TANDPASTA
STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook
NEDERLANDSCH FABRIKAAT
zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.
Grootte Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.
Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Adverteeren... is bekend blijven!

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Ziet U de kleine rimpeltjes bij Uw oogen?

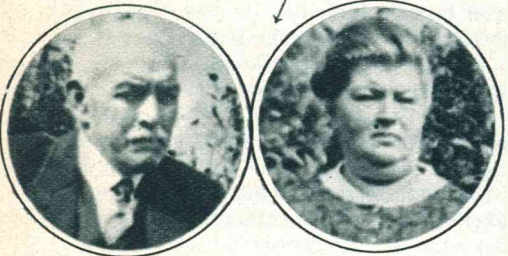
Dat zijn de waarschuwingsteekens van de verslipping der huid. Crème Mouson is het meest gebruikte middel om een strakke, jeugdige huid te behouden. Wrijft U 's avonds Uw gezicht zorgvuldig met Crème Mouson in. Gedurende de nacht reinigen en voeden de balsemde bestanddeelen van Crème Mouson de huid en verhinderen een vroegtijdig ontstaan van rimpels. Begint U nog heden met het gebruik van Crème Mouson.

CRÈME
MOUSON

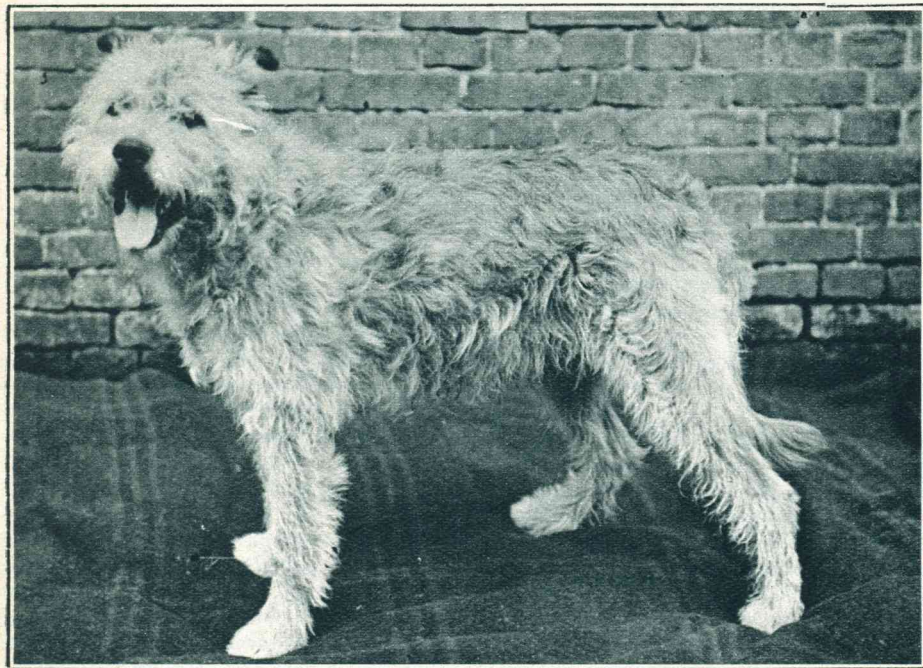
Het echtpaar P. de Rooy—Huisman, N. Bevelandtstraat 15, Amsterdam, viert 2 November a.s. zijn 40-jarig huwelijksfeest.

Het echtpaar E. Haarmans—v. Gelder, Harmen Janszstraat 55, Haarlem, is 2 November a.s. 40 jaar getrouwd.

In het A. M. V. J.-gebouw te Amsterdam werd een internationaal jeugdherbergen Congres gehouden. De voorzitter van de Deutsche Jeugdherbergen Vereeniging, Richard Schirrmann, tijdens zijn rede.

VAN HIER EN GINDS

Robby, kampioen van Nederland van de Kon. Ned. Politiehonden Vereeniging, eigenaar de heer J. Snel, voorzitter van de Weesper Politiehonden Dresseerclub.

De heer S. v. Garderen vierde zijn gouden jubileum als expeditiechef van de Van Houten's Fabrieken te Weesp.

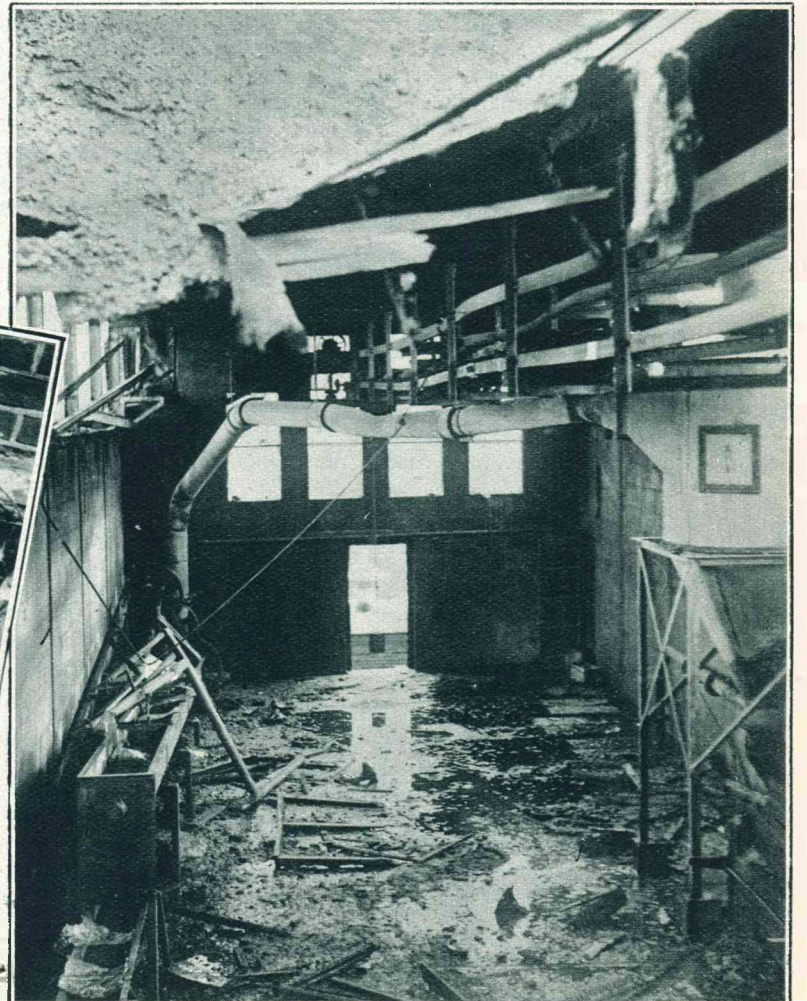
Het echtpaar H. Tervoort—VanRietschoten, Willemstraat 202, Amsterdam, viert 20 November zijn gouden bruiloft.

De heer J. Langhenkel, die, na 47 jaar werkzaam te zijn geweest bij de stadsreiniging te Amsterdam, dezen dienst met pensioen verliet.

Te Zandvoort en te Egmond spoelden onderdeelen aan van een tot nu toe onbekend vliegtuig, dat onder de Nederlandsche kust moet zijn vergaan. Het hoogteroer en een busje met vuurpijlen, die te Zandvoort aanspoelden.

In de gebouwen van de N.V. Handelsmaatschappij „Fibra”, te Zaandam, woedde een hevige brand. Het interieur van de verwoeste fabriek. De schade wordt op honderdduizend gulden geschat.

OUDE EN NIEUWE MEESTERS

door Jack Bechdolt

John Pierce liep tot de deur van het atelier met Muriel Allen mee. Hij liep naast haar, alsof hij haar stoffelijk overschot naar het graf begeleidde, en Muriel die twintig jaar was en kerngezond, zooals haar frissche huid en haar soepele figuur bewezen, stapte eveneens, alsof zij aan een begrafenis deelnam.

Juist tegelijk met John greep Muriel den deurknop, en hun handen bleven er samen.

Pierce sprak met een grafstem: „Dus dit is dan,” — slik — „het einde?”

Muriel knikte, niet in staat om te spreken. Haar donkere oogen stonden vol tranen. Eindelijk kon ze fluisteren: „Ik zal je nooit vergeten, John.”

„Doe 't maar wel,” zei Pierce somber. „Vergeet maar liever, dat je ooit van me gehoord hebt... kwam er achter, „dat zul je wel gauw doen ook.”

„Dá's niet waar!” antwoordde Muriel. „Dat weet je heel goed! Ik zal je nooit vergeten. Nooit.”

„Maar je wilt niet met me trouwen!”

„Omdat ik niet kán! Oom Marmaduke...”

Pierce's oogen bliksemden.

„Oom Marmaduke!” zei ook hij, en de naam klonk in zijn mond als iets, dat de redactie hoort door te schrappen. „Je hebt toch zeker een eigen wil ook? Kun je wil niet laten gelden, als 't gaat om ons heele geluk? Laat jij onze twee levens in de war sturen door...”

„Laten we nu niet weer van voren af aan beginnen!” zei Muriel. „Als je 't niet met oom Marmaduke eens kunt worden...”

„Eens worden! Groote hemel, — als iemand niet naar rede wil luisteren...”

„Als jij niet genoeg van me houdt, om iets toe te geven...”

„Je weet best, dat ik alles voor je doen wil, Muriel! Ik wil voor je ploeteren en honger lijden en desnoods sterven — maar de waarheid verloochenen, en een onnoozel oud heertje aanmoedigen in een leugen, en afwijken van principes, die bijna een godsdienst voor me zijn...”

„Ja precies,” zei Muriel droef, „principes! Vaarwel, John. Ik hoop dat je heel, heel gelukkig zult worden.” Zij deed de deur open en ging het portaal op. „Heel gelukkig,” zei ze nog eens. „Ik weet, dat ik 't nooit worden zal.”

Maar John Pierce hoorde het niet. Hij had de deur dichtgedaan en gesloten. Hij begon heen en weer te loopen in zijn opwindung. Een rijtje doeken op ramen, dat tegen een muur leunde, deed mee aan de trilling van zijn stappen, door geleidelijk naar beneden af te schuiven. Eén kwam er voor zijn voeten terecht.

John Pierce struikelde er over. Toen gaf zijn gekwetste gevoel zich lucht — hij schopte kwaad-aardig tegen het raam. Het doek zeilde het atelier door, en kwam een eind verder op den vloer terecht.

Ontnuchterd liep Pierce er heen, om te zien, wat hij gedaan had. Hij raapte het ongelukkige schilderstuk op en keek — en kreunde.

„Het kanaal! 't Beste, dat ik ooit gemaakt heb!”

Het was een aantrekkelijk landschap, met water, bootjes en oude huisjes — en nu zat er in 't midden een ferme winkelhaak.

„Bedorven!” treurde Pierce, „weg — en ik krijg nooit meer iets zóó goed!” Hij slingerde het doek neer, en viel op een vervallen rieten stoel, wanhopig. „Mijn beste doek weg! Maar 't komt er niet op aan. Niets komt er meer op aan.”

Met de kin in de handen bleef hij zitten staren naar niets, tot er geklopt werd.

Pierce scheen het niet te hooren. Het kloppen ging door, met groeiende geestdrift. Eindelijk móést Pierce er wel notitie van nemen.

„Ga weg!” brulde hij. „Ik ben niet thuis.”

„Dat lieg je,” kwam vroolijk terug.

„Wie is 't?”

De vroolijke stem antwoordde: „Rembrandt, Frans Hals en Michel Angelo. Doe je haast open?”

Pierce zuchtte, ging den sleutel omdraaien en viel toen weer in den stoel neer.

De bezoeker, een chic gekleede veertiger, trok zich van Pierce's houding niets aan. Met zijn hoed achteróver liep hij rond, bekeek hier en daar een schilderij of een schets en bleef toen vóór zijn gastheer het blonde hoofd staan schudden.

„Zeker 't oude liedje — te veel kunst en te weinig inkomen.”

„Inkomen genoeg,” gromde Pierce. „k Heb niet meer noodig.”

„Inkomen genoeg — maar niet van je schilderijen! Succès moet je hebben. Zonder succes kan geen mensch gelukkig zijn. Weet je, wat er aan jou mankeert? Je ziet er uit als een make-laar of een chauffeur. Geen mensch kijkt naar een artist, die er uitziet als een makelaar. Laat je haar groeien en draag een fluweelen jasje en laat je handen permanent-waven...”

„Houd je snuit toch! Ik heb geen zin in flauwiteiten vandaag.”

Dorgan keek zijn vriend scherp aan — met een tikje medelijden.

„Een meisje?” ried hij.

„Ja. En ruk nu op.”

„Goed,” zei Dorgan, en hij nam een stoel en kwam vóór Pierce zitten.

„Spreek op,” zei hij toen. „Je moet 't toch aan iemand vertellen — beter aan mij, dan aan den slager.”

Dorgan had gelijk. Pierce moest zijn hart bij iemand uitstorten. Een minuut later zat hij midden in zijn relaas.

Hij was een goed schilder, en hij deed niets dan werken — ofschoon zijn vader hem een mooi inkomen had nagelaten — tot hij Muriel Allen ontmoette. Toen gaf hij aan haar evenveel plaats in zijn hart als aan de kunst. Muriel was wees, en woonde in bij haar oom, sir Marmaduke Hall, een rijken schilderijenverzamelaar.

Gelijk zoovele rijke verzamelaars was sir Marmaduke van meening, dat alle goede schilders al jaren dood waren. Zoolang iemand nog leefde, kon hij niet schilderen. Hoe dooder de kunstenaars waren, hoe meer sir Marmaduke ze ver-eerde.

„Toen hij zat te beweren, dat er geen goede schilders meer waren, kookte ik over. Ik noemde al de goede lui van tegenwoordig, en hij zat maar te snuiven. Toen heb ik hem verteld, dat zijn soort de schuld is van al dat bedrog en die namaak, waar tegenwoordig mee gezwendeld wordt. Ik heb 't ook over jou gehad — over een paar karweitjes, die je op hebt geknapt...”

„Wát? Mijn naam toch niet genoemd?”

„Ik ben toch niet gek! Maar ik heb hem iets verteld — en hem gewaarschuwd. En hij lachte me uit. Hij betaalt een kunstkooper 'n £ 300 per jaar, voor adviezen. Hij zal er nooit inloopen met een nagemaakte Murillo of Rubens — natuurlijk niet! En 't resultaat is, dat we natuurlijk water en vuur zijn; en hij heeft Muriel verboden, met me te trouwen.”

„Wil zij?”

„Ja.”

„Nou dan, waarom...”

„Omdat ze haar vader beloofd heeft, niet vóór haar vijfentwintigste jaar te trouwen zonder toestemming van haar oom. En een belofte aan haar dooden vader is haar heilig. Vijfentwintig, Dorgan — en ze is net twintig!” Pierce verviel in een bitter zwijgen. Dorgan sloeg aan 't peinzen.

„Ik heb wel eens — van sir Marmaduke Hall gehoord,” zei hij eindelijk. „Ik had zijn naam op mijn lijstje, toen ik ons volk gelukkig maakte met

echte Rembrandts en Tintoretto's en Vermeers, die door mijn vriend Dorsey geschilderd waren. Ik heb hem nooit iets verkocht...”

„Zou je ook niet kunnen. Hij laat alles door zijn expert keuren, voor hij 't koopt!”

Dorgan knikte verstrooid. „In ieder geval heb ik de zaken laten schieten — te rijk tegenwoordig, en netjes getrouwd. Enfin jog — 't spijt me voor je, — en als ik je helpen kon...”

„Doe maar geen moeite. Geen mensch kan me helpen.”

Dorgan gaf zijn vriend een hand en een klap op den rug, waarvan Pierce niet zeer op scheen te knappen. Toen wou hij gaan, maar bij de deur hield het gewinkelhaakte doek hem staande.

„Jammer dat je dat vernield hebt, Pierce,” zei hij. „'t Is een best ding.”

„Kan me niets schelen. Ik heb zin, om ze allemaal in 't vuur te gooien.”

„Dan koop ik ze van je.”

„Ze zijn niet te koop.”

„Waarom heb je me eigenlijk nooit iets willen verkopen?”

„Als je 't weten wilt — ik was altijd bang, dat je er een gebarsten vernisje over zou gooien, om het voor werk van een ouden meester uit te geven.”

Dorgan grinnikte.

„Zou ik ook gedaan hebben — vroeger,” gaf hij toe. „Maar ik ben bekeerd. En ik heb je ook nooit iets cadeau gevraagd, wel?”

„Nee, nooit.”

Dorgan aarzelde even. „Dan zal ik 't nu doen. John, mag ik dat kanaaldingetje hebben? 't Is kapot, maar ik vind 't aardig. Mag ik 't hebben voor mezelf — om thuis op te hangen?”

„Natuurlijk,” zei Pierce. De lof en de wensch van den kenner deden hem goed. Dorgan was een schurk, momenteel bekeerd, maar een schurk. En toch mocht hij Dorgan wel.

Pierce bracht het grootste deel der volgende maanden door met peinzen in den rieten stoel, en met wandelen in 't park, waar hij zijn gebroken hart koesterde. Maar op een lentedag zag hij in een stil straatje een aanplakbiljet, dat hem zijn gebroken hart deed vergeten. Hij werd, toen hij een paar regels gelezen had, rood van opwindung en wit van verontwaardiging.

Eerst kwam het vette woord: **GESTOLEN**. Dan volgde een prentje, en daarop deze tekst:

Het hier gereproduceerde schilderstuk, „Het Kanaal”, wordt door de beste experts beschouwd als een echte Jan van der Huyck. Het doek was niet ingelijst, en gespannen op een raam van 75 bij 90 c.M. De olieverschildering stelt voor een kanaal in de Hollandsche vlakke, met booten, een oude steenen brug en een paar steenen huisjes op den achtergrond. De techniek is breed en frisch. Een scheur midden in 't doek is handig bijgewerkt. Het doek is verdwenen onderweg van Rusland hierheen.

Voor inlichtingen, die leiden tot de ontdekking, zal een belooning van £ 500 worden betaald. Men wende zich tot Bird's Internationaal Detective-Bureau.”

Pierce had ook zonder lezen zijn eigen landschap herkend — het doek, dat hij Dorgan cadeau had gegeven.

Hij zocht zenuwachtig een taxi, en riep den chauffeur een adres toe. Hij zat voorover gebogen in den auto, als kon hij daardoor de snelheid vergrooten, met fonkelende oogen, knarsende tanden, gebalde vuisten.

Maar het werd schemer, vóór hij Dorgan vond. Die was niet thuis, maar zijn vrouw had een telefoonnummer, waar ze hem zoo noodig op kon bellen. Dat bleek een hotel te zijn — Pierce reed er heen, en juist toen hij er kwam, zag hij Dorgan buiten komen, in een taxi stappen en weggrijden —

met een groot plat pak... van zoodanige maten dat het best het verloren meesterstuk van Jan van der Huyck kon zijn, of met andere woorden, zijn eigen schilderstuk.

„Lamme kerel!” momperde Pierce. „Hij had minstens den naam van een echten schilder kunnen nemen! 't Was goed genoeg, om een vroege Rembrandt te zijn!”

Méer dan een zeer gegrond vermoeden had Pierce niet tegen zijn vriend, maar hij zou hem op heeterdaad kunnen betrappen nu! Hij zag Dorgan, plotseling van een zwaren baard voorzien, een huis binnengaan — hij volgde voorzichtig, en kwam op de trap een jongen tegen, die voor den prijs van een shilling bekende, een man met een groot plat pak gezien te hebben. Tegen betaling van een tweeden shilling leidde hij Pierce naar een brandtrap, vanwaar men een raam binnen kon kijken.

Pierce loerde naar binnen. Het doek stond op een stoel. Een man stond er vóór, gebogen, en Dorgan praatte.

„... Maar ik kan de belooning niet opvragen, meneer, omdat ik bij de politie niet zoo best sta aangeschreven. Ik heb eens een keer last met ze gehad, buiten mijn schuld — maar evengoed zouden ze zeggen, dat ik 't ding gestolen had, als ik er mee aankwam. Voor £ 250 hebt u 't; dan kunt u er een slaatje uit slaan, of u kunt 't houden, als u er wat aan vindt. Ik voor mij zou 't nog niet eens op zolder willen hangen.”

De prooi van Dorgan knorde iets en boog zich dichter over het doek. Na een paar lange minuten kwam hij opeens overeind.

„Goed, ik neem 't,” zei hij kortaf.

En op dat moment kwam John Pierce de kamer binnenvallen — letterlijk binnenvallen. Hij schoot door het open raam heen, en zijn grijpende handen trokken het gordijn neer over zijn hoofd. De twee mannen binnen stonden verstomd.

Maar Dorgan kwam gauw weer bij. Pierce lag nog op zijn knieën, spartelend in woesten toorn, toen de deur dichtsliep achter den verkooper van nieuwe oude meesters. En Dorgan bleef lang genoeg in 't portaal staan, om den sleutel te kunnen omdraaien in het slot.

De klant van Dorgan stond als bevroren van schrik. Het was een kort, rond mannetje met een grooten, witten knevel en een rooden, kalen schedel. Toen John Pierce eindelijk loskwam uit het gordijn en oprees, had het dikke mannetje beide handen boven 't hoofd gestoken.

„Niet schieten!” bibberde zijn stem. „Mijn portefeuille zit in mijn binnenzak!”

Toen schrok hij nog eens apart. Hij had Pierce herkend, en Pierce herkende sir Marmaduke Hall, Muriel's oom!

Ijverig deed sir Marmaduke zijn best, om zich schoon te praten tegenover Pierce en Muriel, die

echter te zeer verdiept waren in hun eigen aangelegenheden, om aan zijn verhalen veel aandacht te schenken.

„'t Was zóó knap gedaan!” zei sir Marmaduke voor de zooveelste maal. „Daar zou iedere kenner inloopen! Ik zag een maand geleden de biljetten over de gestolen Van der Huyck, en ik stelde er natuurlijk belang in. Toen kwam een week geleden die man, om me het doek aan te bieden voor minder, dan de uitgeloopte belooning — en ik liep er heelemaal in, toen hij vertelde, dat hij al eens in de gevangenis had gezeten, en dus direct verdacht zou worden. Ik wou 't doek natuurlijk niet houden,” ging sir Marmaduke heel ernstig voort, „maar ik wou 't wel eens op mijn gemak bestudeeren. Ik heb zelf geenéén Van der Huyck...”

„Dat spreekt,” viel Pierce droogjes in, „er heeft nooit een schilder Van der Huyck bestaan.”

„De naam kwam me toch bekend voor,” zei sir Marmaduke tam; „en ik wou er Bird's Detective Bureau kennis van geven...”

„Dat detective-bureau bestaat niet.”

Sir Marmaduke zuchtte zwaar.

„'t Is een schilderij van mij!” sprak Pierce toen door. „Ik heb er met mijn eigen voet die scheur in getrapt. Als dat geen bewijs genoeg is, kijkt u dan eens goed — dan zult u op die steenen brug een paal van een booglamp zien staan. Zulke palen hadden ze niet in Holland, in den tijd van Van der Huyck!”

„Hoe is 't mogelijk!” zuchtte sir Marmaduke.

„Bij een verzamelaar van oude meesters is alles mogelijk,” ging Pierce voort. „Ik heb meer respect voor de oude meesters dan u. Ik weet als schilder wat 'n prachtwerk ze geleverd hebben. Maar de meeste verzamelaars — poeh! Die beoordeelen een werk alleen naar den marktprijs. U durft geen doek van een levenden schilder te koopen, omdat u uw eigen oordeel niet vertrouwt. U wacht tot iemand dood is, en een paar geslachten hun goedkeuring hebben uitgesproken — dan besteedt u geld als water, en de knappe levenden laat u verhongeren!”

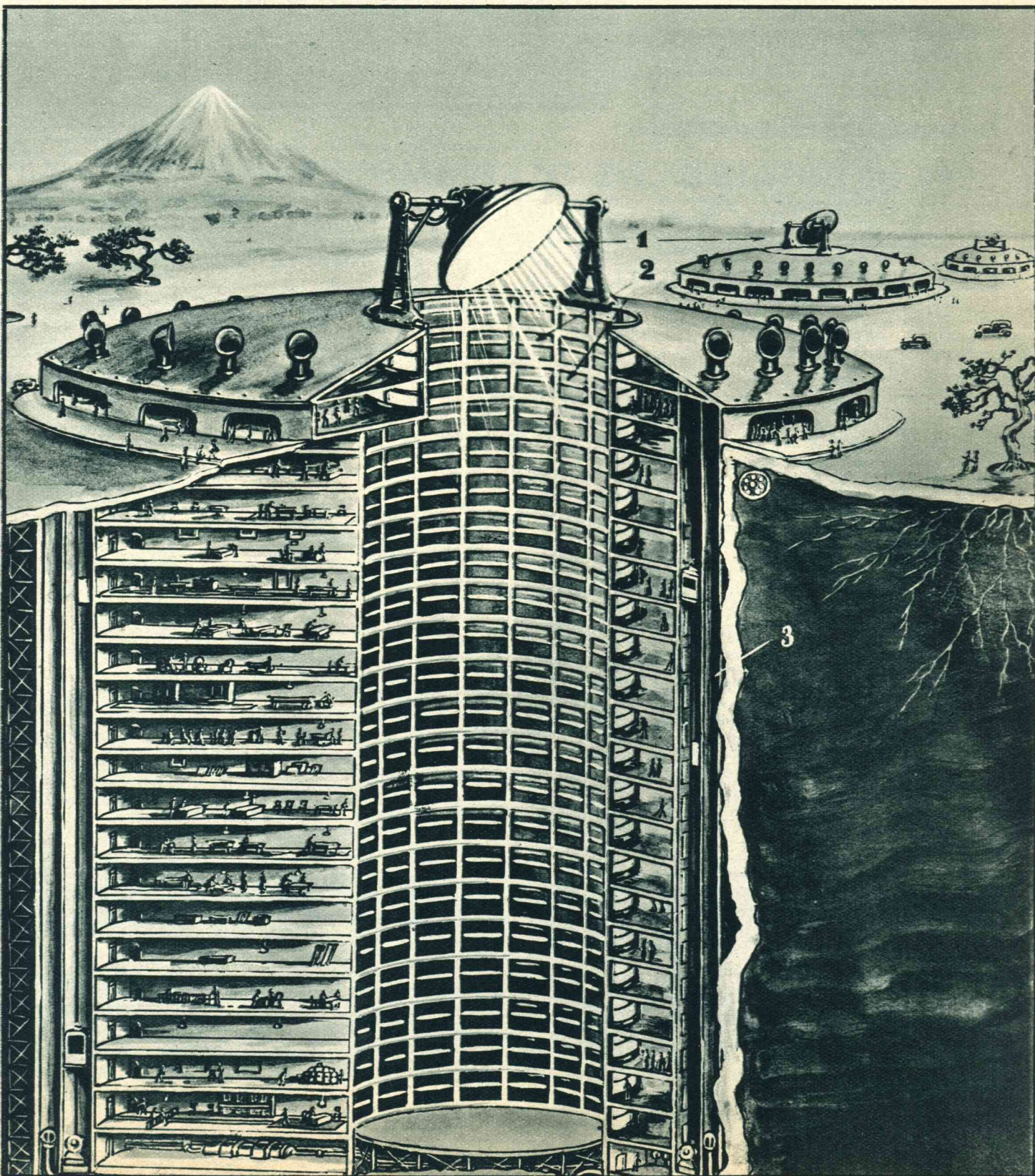
„Praat er maar niet meer over,” smeekte sir Marmaduke nederig. „En laat 't in 's hemelsnaam niet uitlekken, John! Als andere verzamelaars 't te weten komen... Maar je zult zwijgen, is 't niet — als toekomstig lid van de familie — als aanstaande man van Muriel...”

„Ik zal er nooit meer over spreken,” beloofde Pierce.

Maar hij sprak er nog éénmaal over, op zijn huwelijksdag.

„Sir Marmaduke,” zei hij, „als ik van mijn huwelijksreis terugkom, zal ik u een expert sturen, om uw verzameling na te kijken. Misschien hangt er nog meer namaak aan de muren. Ik weet er een uitstekende kracht voor. Hij heet Dorgan.”

Pierce was tot het besef gekomen, dat hij wel eenige verplichting had tegenover Dorgan.

MODERNE HOLBEWONERS — De jongste aardbevingen in Japan hebben bewezen, dat juist de moderne hooge gebouwen het ernstigste te lijden hadden. Daarom hebben Japansche bouwkundige ingenieurs voor groote magazijnen wolkenkrabbers ontworpen, die in de diepte gebouwd moeten worden en ongeveer geheel in den bodem verdwijnen. Liftten zorgen voor het verkeer en een groote lichtschacht in het midden weerkatst met behulp van sterke lenzen het zonlicht in de étages. Er schijnt een groote kans op uitvoering van zoo'n ontwerp te bestaan.

.... bent U nog altijd de rheumatische weerprofeet?

Wees niet langer de weerprofeet thuis, wien elke verandering door inwendige steken wordt aangekondigd! Iedere pijnscheut is een S.O.S. van Uw lichaam aan Uw hersenen. Uw lichaam vraagt om een verweermiddel tegen het vergiftige urinezuur. Uw lichaam vraagt om De Witt's pillen, die dat vergift uitdrijven. Snel. Onverbidlijk. Stel de gezondheid, die U vandaag kunt hebben, niet uit tot morgen. Neem De Witt's pillen in plaats van spit, jicht, gewrichtspijn, ischias, en alle rheumatische pijnen. De eerste dosis kost U niets. U hoeft alleen onderstaand bonnetje op te zenden:

PRIJS f. 1.- en f. 2.- per flacon
DE WITTS
PILLEN

GRATIS E. C. DE WITT & Co., Ald. 16, Prinsengracht 983, Amsterdam.
Zendt mij gratis en franco een monster De Witt's pillen.
Naam _____
Adres _____ met 1% cont frankeren **24**

**DE KWALITEIT
VAN EEN ARTIKEL**

**IN HET LICHT
VAN DE
RECLAME**

**IS BEWIJS VAN
DEUGDELIJKHEID**

**KOOPT
GEADVERTEERDE
ARTIKELLEN!**

Zij was altijd moe en terneergeslagen.

**Last van slechte spijsvertering.
In drie maanden een gelukkige vrouw.**

Toen deze vrouw een nieuwe betrekking zocht, begreep zij wel, dat haar 52 jaren haar kansen konden verminderen. Daarom gaf zij haar leeftijd op als 43. Men vond, dat zij er nog niet als 43 uitzag en gaf haar de betrekking. Het gehele verhaal vertelt zij in haar brief:

„Vier jaar geleden verloor ik mijn man en was toen genoodzaakt als huishoudster in mijn eigen onderhoud te voorzien. Twee jaar geleden leed ik erg onder een buitengewoon slechte spijsvertering en ik voelde me zoo vermoeid en terneergeslagen. Het was me onmogelijk om vrolijk te zijn en ik zag overal als een berg tegenop. Ik nam Kruschen Salts en na drie maanden was ik een heel andere vrouw. Kort geleden kreeg ik mijn betrekking hier, en toen ik mijn leeftijd opgaf als 43, vonden zij dat ik er jonger uitzag. Mijn gezondheid en opgewektheid en goeden moed, ik schrijf het alles geheel toe aan Kruschen Salts. L. W.”

De reden waarom Kruschen Salts u gezond maakt en gezond houdt is, omdat elke kleine smaakloze dosis voor den geheelen dag een voldoende hoeveelheid bevat van de zes minerale zouten, die uw lichaam noodig heeft — zouten die de natuur u wel zou verschaffen indien u een gezond, beweeglijk leven leidde in de open lucht. Deze levenskrachtige zouten zullen uw lever en nieren aansporen tot beter functioneeren, zoodat elk spoor van giftige afvalstoffen uit uw organisme verdreven wordt. Het aldus gezuiverde, versfrischte bloed zal elke vezel van uw lichaam doorstroomen. Koop vandaag nog een flesch

Kruschen Salts en begin morgenochtend met „de kleine, dagelijksche dosis.” Maak er een vaste gewoonte van en uw inwendige organen zullen voortaan altijd goed functioneeren. Met den dag zult u zich opgewekter en slinker voelen, tot u de gezondheid tot in de vingertoppen voelt tintelen.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f. 0.90 en f. 1.60 per flacon.

Nu is het de meest geschikte tijd, dit alles eens zelf te ontdekken — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts probeeren op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terugbrengen bij den winkelier waar u haar kocht en hij zal u uw f. 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f. 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd.

Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakketten uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C.)

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM”

Met verwarmde luxe autocar naar de
LICHTSTAD PARIJS!

1e dag. Vertrek 13 uur van het Stationsplein D.P. te Rotterdam via Dordrecht, Breda, Antwerpen naar Brussel. Aankomst te Brussel voor dinertijd. Kamerindeeling, diner en logies, hotel „Cosmopolite”.

2e dag. Na ontbijt en kerkbezoek voortzetting der reis via Hal, Soignies, Maubeuge, Avesnes, La Capelle, Senluis, Laon, Soisson, Compiègne, Senlis en door de Porte de la Villette naar Parijs. Lunch onderweg. Bij aankomst te Parijs langs de groote Boulevards naar het hotel „de l'Univers et du Portugal”, kamerindeeling, diner en logies.

3e dag. Na het ontbijt autotocht door Parijs met bezoek aan het Graf van den Onbekenden Soldaat, daarna naar Sacré-Coeur, vanwaar prachtig panorama over de stad Parijs. Vervolgens per autocar naar Versailles, waarin de komst aldaar lunch en bezoek aan het slot, o.a. de Spiegelzaal, waarin de vrede in 1918 werd geteekend. Terug naar Parijs, diner en logies. Des avonds voor eigen rekening naar Theater of Cinema.

4e dag. Na het ontbijt autotocht door Parijs met bezoek aan Montmartre, Montparnasse, Place de la Concorde, Louvre, Place de la Bastille, Rue de Rivoli, Champs Elysées, etc. Terug naar Mars met Eiffeltoren, etc. Des namiddags bezoek aan het Graf van Napoleon en het museum het Louvre, hetwelk wordt bezichtigd. Terug naar het hotel, diner en logies. Des avonds „Paris la Nuit” voor eigen rekening.

5e dag. In den morgen winkelen. Lunch om 11.30 en daarna vertrek naar Dinant. Aankomst tegen dinertijd. Diner en logies.

6e dag. Ongeveer 10 uur vertrek van Dinant via Namen naar Brussel. Lunch. Daarna voortzetting der reis naar Rotterdam.

**EVENTUEEL NOODZAKELIJKE WIJZIGINGEN
IN HET PROGRAMMA VOORBEHOUDEN!**

Deelnemers aan deze excursie kunnen volstaan met een bewijs van Nederlandschap, doch moeten bij de aanmelding juist naam, voornamen en geboortedatum, alsmede plaats van geboorte opgeven.

Bureau: N.Z. Voorburgwal 262, A'dam.
Telefoon Int. 33170

Aanvangs- en eindpunt
Rotterdam. Vertrekdata:
Zaterdag 5 en 19 Nov.

Reissom f 55.—, alles
inbegrepen, behalve
dranken aan tafel.

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” a $\frac{f. 1.62}{\text{per drie maanden}}$ ¹⁾ $\frac{f. 0.12}{\text{per week}}$

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

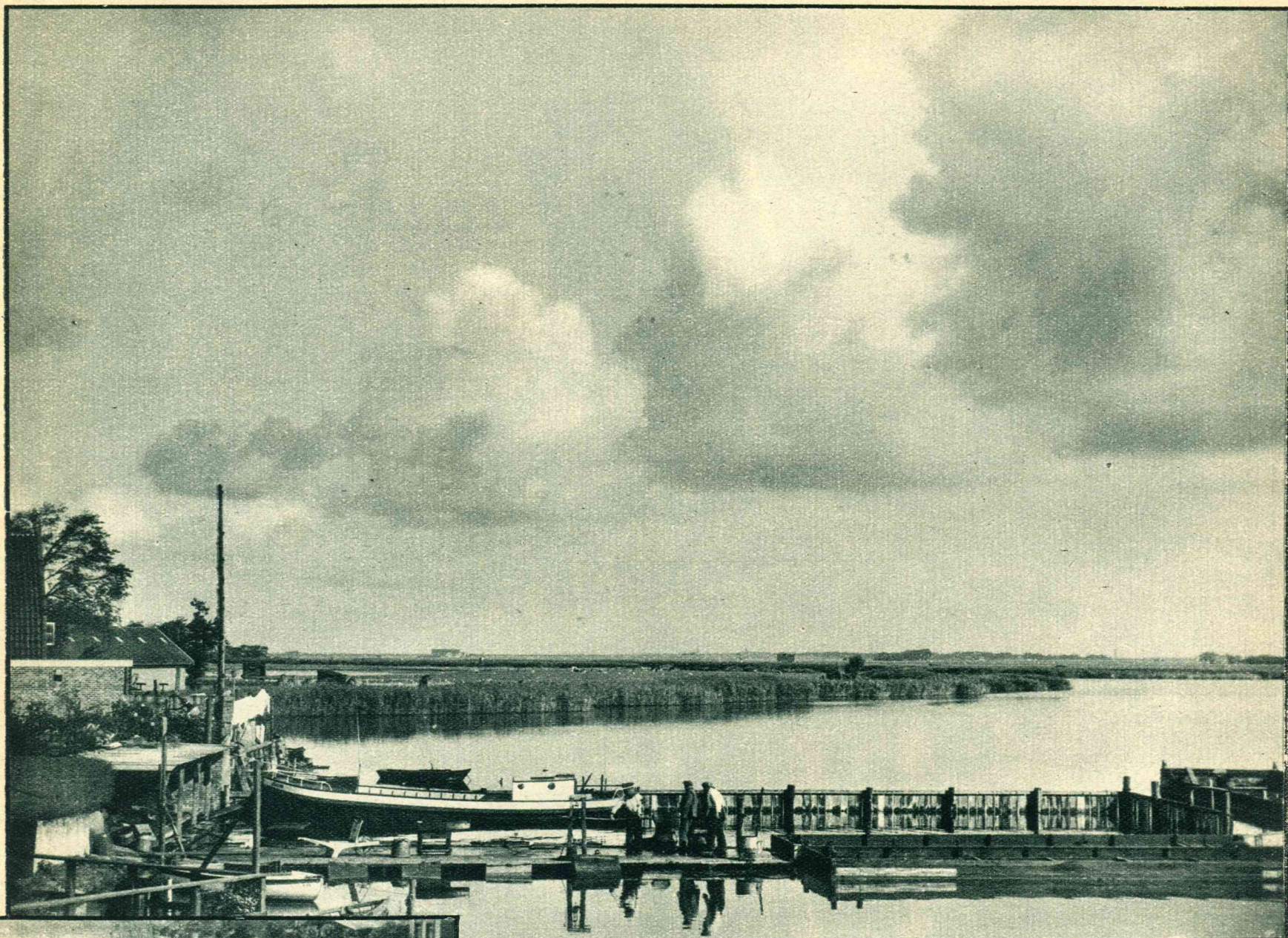
Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Polders en vaarten nabij Spaarndam.

Hollandsche Luchten

Najaarsmiddag aan het Bolwerk te Haarlem.

Visschers aan de Vecht te Muiden.

Onder

„DE OUDE STAD”